

SALEZIJANSKI VESTNIK

2 · 1984

Don Bosko iz leta 1884 – pri 70.letih

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilno salezijanske družine
Leto 75, št. 2 – 27. 5. 1984

Salezijanski vestnik je glasilo, ki ga je ustanovil sv. Janez Bosko. Danes izhaja v 41 državah in v 20 jezikih, med njimi v Jugoslaviji v slovenskem in hrvaškem jeziku.

Kakor je hotel don Bosko, to glasilo za Salezijansko družino obvešča o salezijanskem delu doma in po svetu, obenem pa vzgaja v salezijanskem don Boskovem duhu. S tem pridobiva tudi duhovne poklice za apostolsko delo doma in za misijone.

Don Bosko je hotel, da se daje to glasilo vsakomur, ki ga želi, zastoj. Tega smo se vedno držali tudi slovenski salezijanci, kljub težkim gospodarskim razmeram. Velikodušni don Boskovi prijatelji nam radi pošiljajo prostovoljne prispevke, da lažje krijemo tiskarske stroške.

Ko se priporočamo še naprej vaši razumevaajoči dobroti, da bi zmogli nadaljevati to poslanstvo, se vam prisrčno zahvaljujemo!

Izdaja Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6 - 61000 Ljubljana
Odgovarja in ureja dr. Stanis Kahne
z uredniškim odborom
Oprema: Marijan Paternoster
Tisk: Učne delavnice, Ljubljana

VSEBINA:

- Don Boskove litanije Mariji Pomočnici
- Praznik Dominika Savia
- Z don Boskom novim časom naproti
- Kdo si, don Bosko?
- Zakaj me don Bosko privlači
- Molitveno srečanje ob don Bosku svetniku
- Na poti k oltarju
- Iz družine molivcev za duhovne poklice
- Marija - Pomočnica Cerkev - danes, kakor nekoč
- Zaupajmo v Marijo Pomočnico
- Marija Pomočnica obiskuje družine
- Misijonar Jožef Kerec ni pozabljen
- Praznik vstajenja med našimi rojaki v Kanadi
- V Očetovem domu
- Bled, tvoja lepota je tudi moja...
- Želimlje, kraj veselih src
- Cerkev sv. Cirila in Metoda v Radenci

Don Boskove litanije Mariji Pomočnici

- Marija, tebi posvečam svoje srce.*
Marija, pribežališče grešnikov, prosi zame.
Marija, izprosi mi milost napredka v kreposti.
Marija, varuj me pred vsakim zlom.
Marija, naj te ljubim vedno bolj.
Marija, prižgi v mojem srcu ogenj ljubezni.
Marija, naj ti bom vedno ves predan.
Marija, pomagaj mi, da bom prišel v nebesa.
Marija, podeli mi neomadeževano in čisto srce.
Marija, pomagaj mi, da bom pazil na svoj jezik.
Marija, moja sreča je biti s teboj.
Marija, naj se zaljubim v tvoje kreposti.
Marija, varuj me pred grehom.
Marija, sedež modrosti, prosi zame.
Marija, naj bo moje telo čisto in duša sveta.
Marija, naj moj jezik opeva božjo slavo.
Marija, svetišče svete Trojice, prosi zame.
Marija, nebeška vrata, prosi zame.
Marija, naj popolnoma služim Bogu.
Marija, pomagaj mi, da bom spoznal sam sebe.
Marija, naj ne bom nikoli malomaren v verskih opravilih.
Marija, naj bom v pogovoru z bližnjim ljubezniv in previden.
Marija, pomagaj mi, da postanem svet.
Marija, izprosi mi dar pobožnosti.
Marija, naj vedno dobro izvršim svoje dolžnosti.
Marija, mati svete čistosti, prosi zame.
Marija, izprosi mi milost, da bom dosegel krepost ponižnosti.
Marija, naj bom poslušen božjim navdihom.
Marija, naj bom čuječ nad občutki svojega telesa.
Marija, naj nikoli ne užalim tvojega Sina Jezusa.

K vsaki teh prošenj je don Bosko dodal praktičen sklep, ki ga je treba izvršiti vsak dan v mesecu maju Mariji na čast.

„Potrebujemo Marijine pomoči, da nas pokrije s svojim plaščem pred nevarnostjo, ki nam grozi.“

(prim. MB 8:352;17:802)

Praznik

6. MAJ

sv. Dominika Savia

Dominik Savio, eden najmlajših svetnikov Cerkev, se je rodil 2. aprila 1842 v kraju Riva San Giovanni blizu Chierija. Od 1845 do 1875 je živel v don Boskovi bližini v Valdoccu, kjer je obiskoval šole in si prizadeval, da postane svet. Zaradi bolezni je moral zapustiti Turin in se vrniti v domači kraj. Ljubezen domačih in ugodna klima nista bila zadosti. 9. marca 1857 ie smrt prekinila mlado življenje.

V letu 1908 je Cerkev imenovala posebno komisijo, ki je začela raziskovati njegovo življenje in s tem začela dolgo pot, ki je Dominika pripeljala do časti oltarja. Pet let kasneje so njegove posmrtno ostanke prenesli v cerkev Marije Pomočnice v Turinu. Petdeset let je bilo potrebnih, da je bil prištet v zbor svetih. 12. junija 1954 ga je papež Pij XII. povzdignil do časti oltarja. Že papež Pij XI., ki je skoraj dvajset let pred tem priznal, da je Dominik v svojem življenju izpolnjeval junaško stopnjo kreposti, je naštel temeljne značilnosti Dominikovega življenja: doslednost v izpolnjevanju vseh dolžnosti, neprestano prizadevanje za čistost, dobrota do bližnjega, sočutje z žalostnimi. Tiste, ki so bili na napačni poti je ljubeznivo opominjal. Svoje tovariše je spodbujal k prejetanju zakramentov. Zatajeval je svoje telo in bil zgleden v pobožnih vajah. Nanj je bilo mogoče prenesti besede iz knjige Modrosti: „Ker je dosegel popolnost, je v kratkem času izpolnil dolga leta.“

B. K.

Z Don Boskom novim časom naproti

**Pogovor na radiu Vatikan
ob 50-letnici don Boska svetnika**

Za salezijance in celotno salezijansko družino je bilo v zadnjih dneh več pomembnih dogodkov. Povabili smo v studio radia Vatikan Stanka Hočevarja, člana 22. vrhovnega občnega zbora salezijanske družbe, ki deluje v Rimu.

Stanko, kako bi označil dosedanje dogajanje in pa delo vašega zbora?

Po mnenju boljših poznavalcev naše družbe, je ta zbor že zgodovinski za salezijance in tako tudi za Cerkev. Ne zaradi oseb, ki ta zbor sestavljajo. Tudi ne samo zaradi posebnih nalog, ki jih ima prav ta zbor - saj mora dati dokončen pečat tiste prenove, ki jo je sprožil daljnovidni 2. vatikanski cerkveni zbor. Zgodovinski postaja zaradi posebnih okoliščin, ki zelo močno govorijo vsem članom. Zasedamo namreč ob zaključku izrednega svetega leta, ob 50-letnici don Boskove kanonizacije, ob 100-letnici nekaterih pomembnih dogodkov Družbe. Gotovo ima tu prvo mesto 100-letnica don Boskovega pisma iz Rima, v katerem je na edinstven način pokazal vzgojno razsežnost evangelija. Dva člana našega zbora sta medtem postala škofa: s svojim pristnim redovniškim nastopom sta dala zboru nov prispevek. Ne morem pozabiti dolge in težke bolezni vrhovne predstojnice Hčera Marije Pomočnice. Skorajda vsak teden nam je sporočala, da moli za nas. Njeno vedro darovanje nam je močno govorilo. Prav tako je treba reči, da se na tem zboru na nov in svež način izraža navzočnost in delovanje salezijancev na vseh petih celinah. Gre za veliko različnost okoliščin. Pri izbiri našega vrhovnega predstojnika pa se je pokazala neverjetna enodušnost.

Bil je izbran pri prvem glasovanju s popolno prednostjo pred drugimi. Kdor o tem trezno razmišlja, doživlja bližino božje luči. Tako bi lahko rekel, da smo pri našem delu prišli do nekakšnega vrhunca: v polnosti smo odkrili različne okoliščine in potrebe vseh salezijancev sveta, preverili smo, do kod sega koncilaska prenova in zdaj se začenjajo naša mnenja in spoznanja iztekati h konkretnim sklepom.

Obširno si se zaustavil ob raznih dogodkih, ki zaznamujejo delo vašega zbora. In kaj si ti osebno naj-

globlje doživeljal v teh dneh zborovanja od 14. januarja dalje?

Rad odgovarjam tudi na to bolj osebno vprašanje. Moram reči, da nisem nikdar doslej v življenju na tako močan način doživel vesoljnost Cerkve: salezijanci smo namreč povsod po svetu zelo močno vključeni v krajevno Cerkev. V sobratih - članih zbora, čutiš utripanje sveta in Cerkve na vseh celinah. Pa ne le sedanost. Vsakdo prinaša s seboj vso preteklost svojega naroda, vsa pričakovanja in upanja. In kljub tej tako pisani različnosti smo doživeli tako edinstvo pri volitvah. Ponovno izbrani vrhovni predstojnik gospod Egidij Viganò je vzkliknil: „Ta edinstvo, ta enodušnost je božje delo. Znajmo dihati binkoštni veter, ki veje!“ To je bilo zame zares močno doživetje. Drugo pa je tole, a ne čudite se mi. Odkril sem v tem času neverjetno preobraževalno moč vere. Ob tej trditvi mislim na toliko konkretnih pričevanj, ki so jih predstavili sobratje z vseh koncev sveta. Posebno moč dobiva pričevanje tako imenovanega ‚tretjega sveta‘, ki je tu v večini. Ti sobratje govorijo prepričevalno, v njihovih očeh in kretnjah čutiš vlogo Cerkve za njihove narode. Mislim nadalje na pričevanje italijanskega ministra za notranje zadeve, ki nam je imel v soboto 31. marca ob začetku praznovanj

Posamezni člani zbora čestitajo Viganòju, med njimi naš svetovalec Roger Vanserveren

50-letnice don Boskove kanonizacije govor. Mislim na pismo, ki ga je poslal argentinski predsednik države Alfonsin, ki se ob tem jubileju zahvaljuje za vse veliko delo, ki so ga opravili sobratje v njegovi domovini. Globoko se me je dotaknila jasna trditev vrhovnega predstojnika, porojena iz globokega spoznanja: „Narodi, ki ne prebudijo v sebi globoke sile vere, težko obstanejo!“ In na kratko še tretje doživetje: naša družba se je v zadnjih šestih letih v bazi spremenila. Zakaj? Zato, ker se je na prejšnjem zboru odločila za tako imenovani ‚načrt Afrika‘. Prebujena misijonska zavest je v naše krajevne skupnosti vnesla prenavo. Ne potrebuje toliko Afrika nas, marveč mi veliko bolj potrebujemo Afriko. To pomeni - le življenje za druge pomlajeni.

Stanko, omenil si 50-letnico don Boskove kanonizacije. Čemu ste se namenili praznovati ta jubilej?

Razumem vprašanje. Mogoče se bo komu zdelo: no, še enkrat beg nazaj. Tudi sam sem se bal tega. V teh dneh sem brskal po raznih virih. Če smo iskreni, moramo reči: nekaj veličastnega je bilo tistega 1. aprila 1934. Bila je velika noč. Tedaj je papež Pij XI. slovesno zaključil sveto leto (kakor se bo to zgodilo letos). Kar čudno torej, da je hotel prav ob tej priložnosti kanonizirati don Boska. In vendar je papež sam rekel takole: „Ne zdi se mi nič preveč, da sem ob tej priložnosti kanoniziral turinskega duhovnika Janeza Boska. V svoji mladosti sem imel to srečo in prednost, da sem se večkrat zadrževal z njim. Bog mu je dal, da je bil na nov in izreden način posredovalec odrešenja. Sveti Janez Bosko je pravi apostol odrešenja. Znal je preliti v mlada srca tako bogate sadove odrešenja, da sem ga hotel prav v tem slovesnem trenutku pokazati vseh Cerkvi. Naj bo don Boskov odmev tega svetega leta odrešenja!“ Časopisi tistega časa so obširno poročali o tem dogodku. Udeležili so se ga tudi pomembne politične osebnosti. Ali, da dokončno odgovorim na zastavljeno vprašanje, navajam z besedami italijanskega ministra za notranje zadeve: „Mi ne moremo prav nič dodati don Boskovi svetosti. Don Bosko pa nas vse zelo jasno sprašuje: če ste moji, zakaj niste takšni kakor sem jaz. Edini dragoceni dar, ki ga lahko damo mladim, darilo, ki se ga spodobi

Nekdanji vrhovni predstojnik Luigi Ricceri čestita k ponovni izvolitvi Egidija Viganòja.

dati mladim, je naša svetost!“ Tako obhajanje jubileja je opravičljivo.

Kaj je še bilo posebnega v zvezi s tem jubilejem?

V soboto 31. marca smo se zbrali v veliki in moderni don Boskovi baziliki. Zastopana je bila vsa salezijanska družina. Poleg nas zborovalcev je bil še vrhovni svet Hčera Marije Pomočnice in pa mnogo sodelavcev, Don Boskovih prostovoljk, bivših gojencev, don Boskovih prijateljev. Po uvodnem molitvenem delu smo poslušali že imenovanega ministra, zatem je bilo na sporedu več drugih nastopov, ob koncu je spregovoril vrhovni predstojnik. Po več kakor dvehurnem programu v cerkvi so na obširnem dvorišču mladinskega doma nastopali razni zbori in orkestri. - V nedeljo 1. aprila smo bili vsi pri maši na Trgu sv. Petra. Sveti oče je tokrat maševal predvsem za razne bratovščine, ki so imele svoje svetoletno romanje. Na Trgu sv. Petra se je v tistem trenutku odprla zgodovina. Povsod se je valilo morje uniform, barv, pokrival, znamenj. Na levi in desni strani oltarja je bil pravi gozd izredno dragocenih in velikih križev. Sveti oče je vso našo salezijansko družino posebej nagovoril ob koncu maše in nam zaželel don Boskove modrosti in svetosti. Zatem smo se vsi napotili v baziliko sv. Petra, molili na grobu apostolskih prvakov, se zbrali pri velikem don Boskovem kipu, kjer smo obnovili svojo izročitev Mariji ter prisluhnili besedam vrhovnega

predstojnika. Naslednji dan pa bo sveti oče sprejel v posebno avdienco vse člane našega zbora.

Kaj vam je vaš novoizvoljeni predstojnik povedal ob tej priložnosti?

Vsi njegovi dosedanja nastopi po volitvah so pravzaprav predvsem zelo priložnostni in izrazito kratki. Vendar dajejo misliti. V sredo zvečer, na dan volitev, je v družinskem ozračju takole govoril: „Izvoljen sem pred praznikom 50-letnice don Boskove kanonizacije. Bliža se že stoletnica don Boskove smrti. Izbrali ste me torej za službo poživljanja salezijanske svetosti!“ Zatem je nadaljeval z resnobnim pogledom: „Prihodnje leto bo mednarodno leto mladih. V teh dneh sem se srečeval z najbolj odgovornimi na narodni ravni, ki pripravljajo to leto. Njihove trditve so me pretresle. Tisti, ki spremljajo položaj v razvitih deželah Evrope, trdijo, da bodo mladi po letu 2000 v veliki manjšini. Zaradi sedanjega načina življenja in izobraževanja bodo mladi brez življenjskega spomina, ne bodo rasli iz korenin, ne bodo poznali bogastva preteklosti in kulture, ne bodo imeli nobenih življenjskih idealov, nobenih idej, ne bodo pripravljani za življenjski boj. Razkropljeni bodo prodajali dolgočasje v lahkotnem uživanju.

Za mlade ostaja samo še ena možnost: srečanje s skrivnostjo. Edino doživetje skrivnosti jih bo prebudilo, pritegnilo! Mladi menijo, da smo starejši odpovedali. Pomeščanili smo se, zato smo brez

Prizori ob izvolitvi vrhovnega predstojnika

notranje moči. Pomeščanjenje je največji greh našega časa, ugaša vsakršno upanje, zapira vrata resnični prihodnosti, ubija človekovo dostojanstvo!" Zatem nas je vrhovni predstojnik povabil, da bi prav v luči tega znova odkrili značilno don Boskovo svetost, njegovo tipično duhovniško delo. Mislim, da

je prav zaradi tega v teh dneh pred člani salezijanske družine pogostoma vzkliknil: „Naj živi don Boskova svetost!“

In kako to, da je bil povabljen za govornika ob tem slavlju italijanski minister za notranje zadeve?

Minister Luigi Scalfaro je velik občudovalec don Boska, že dolgo časa povezan s salezijansko družino. Je osebni prijatelj našega bivšega vrhovnega predstojnika gospoda Riccerija. Veliko je že deloval na vzgojnem področju. Ima torej velik vpogled v življenje. S svojim nastopom pa je pokazal izredno tankočutnost za globine krščanskega sporočila. Treba je bilo prisluhniti, kako je govoril o molitvi, o veličini milosti za rast mladih, o don Boskovem uboštvu kot največjem bogastvu za mlade, o njegovi ljubezni do Marije, kar je vnašalo v njegovo delo pravo družinsko ozračje, o don Boskovem obhajanju Evharistije, ki je povzemalo in omogočalo življenje popolnega žrtvovanja. Prijetno je bilo prisluhniti, kako je ta mož zrelih let predstavljal globoke vezi, ki so vezale Janeza Boska z Marjeto, sina z materjo. Ne da bi izrecno povedal, je dal slutiti, kako veliko moč imajo matere za oblikovanje novega človeštva. Za moje uho pa je bila seveda posebej presenetljiva njegova izjava: „Če bi znal več in bolje moliti, bi mogel gotovo več dobrega napraviti v službi, ki jo opravljam!“

Stanko Hočevnar

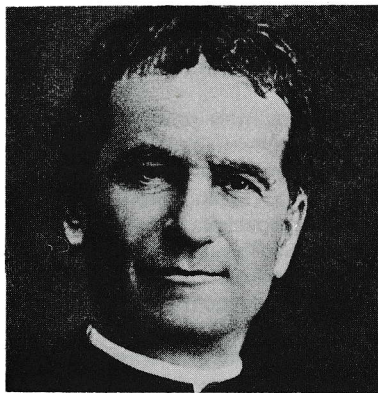
Kdo si, Don Bosko

Na prostranem hodniku je več oglasnih desk. Vseh vrst novice, risbe, karikature in obvestila imajo tu svoje domovanje.

Preseneča me, da je tako pogostoma obešen, „iz vseh vrst časopisov izrezan, da je tako pogostoma obešen, da je tako pogostoma obešen iz Kdo si, don Bosko?“

Spominjam se večernega govora iz zadnjih dni letošnjega januarja. Govoril je živahni in z besedo oblagodarjeni Luigi Fiora, postulator salezijanske družbe za „postavljanje svetniških salezijancev na oltar“. Iz svojega spomina je trosil podatke, dejstva, ki preprostega in dobronamernega Kranjca skoraj da vznemirjajo. „Ubogi don Bosko“, si mislim, „kako so te mučili, preden so ti dali potni list do oltarja!“ Koliko škofov in kardinalov je živelo v prepričanju, da don Bosko ne sme na oltar, da ni zaslužil svetniškega sijaja. Napeta

glasovanja, kjer je bil deležen le negativnih glasov. Rešil ga je samo (samo?) prebrisani mladi monsinjor, ki se je drznil pred vsemi navzočimi sklicevati na samega svetega očeta Pija XI., češ da mu bo vse povedal, kar so rekli proti don Bosku. In „kar sem rekel, sem rekel“, tako se je tudi zgodilo. Papež Pij XI. je dal svoj močan glas. Srca so se morala omehčati. Vem, jaz danes lažje razumem. Tudi tole mi pomaga: v dnevnem časopisu prebiram poročilo o okrogli mizi, ki jo je organiziral prvi program italijanske televizije. Sodelo-

Don Boskova najbolj popularna podoba po sliki iz leta 1880, ko je bil star 65 let

val je tudi znameniti teolog Chenu. Zanj je don Bosko edinstven zgled svetosti nove vrste. Ta svetost se bistveno združuje z dušo svojega časa in daje izreden prispevek svetosti. Nosilka je prave kulture in postaja zgodovinskega pomena. Po mnenju tega teologa je don Bosko za celo stoletje prehitel svoje sodobnike in ostvaril to, kar je pozneje razložil 2. vatikanski koncil: vsi smo poklicani k svetosti, vsak sredi svojega vsakdanjega življenja.

Stopam po muzejih znamenitega samostana na Montecassinu.

Don Bosko izročja konstitucije prvi misijski odpravi v Ameriko

Tu je veliko oprijemljivih dokazov Benediktove veličine, njegove svetosti, njegovega očetovstva za Evropo. Poskušam primerjati don Boska in sv. Benedikta. Kaj bi rekeli?...

Gledam film o sv. Frančišku Asiškem: pesem, rajanje duše, ki je zaljubljena v Boga, svoboda duha, ki ne pozna meja, sveta prepročina, ki poganja iz popolne vrženosti v Previdnost. Na zgodovinski poti Cerkve sem skušal ugledati velikega sina Assisija in Turina...

Zaustavim se pred velikim don Boskovim svetiščem v Rimu. Na veličastnem pročelju je roka domišljivega revolucionarja z rdečo barvo popackala steno: „lotta continua“ - boj se nadaljuje. Vstopim. V mislih imam njegovo, v revščini začeto življenje. Zdi se mi, da vidim, kako uživajo v naklepih, da ga bodo spravili v norišnico. Medtem že gledam veličastne podobe in mozaike - don Boskovo poveličanje. V tem svetišču so se pomerili največji italijanski umetniki povojne dobe, da bi predstavili svojega rojaka. Barve, slogi, poudarki, načini, odtenki... na številna vprašanja, ki so se mi porajala v duši, sem dobival odgovor komaj med mašo: čudovito lepa in slovesna procesija nad dvesto salezijanskih duhovnikov z vsega sveta stopa k don Boskovemu oltarju. Ob njem že stoji truma mladih, ki pojejo njemu v čast. Pesem je mladostna, polna, živahna, globoka. Resnici na ljubo moram reči, da sem v Italiji slišal prvič kaj takega. Zares pesem mladih.

Ko je vrhovni predstojnik Egidij Viano v govoru razgrinjal duhovno podobo svetnika, sem dojemal globlje. Don Bosko je svetnik „ustanovitelj“, seveda ne zgolj po svojih človeških zamislih. V dušo je imel zasejano seme velikega gozda (bosco = gozd). V novih časih, v časih strojev in dela, v časih razrednih bojev in diktatur, v dobi pomasovljenja, v dobi, ko se bo življenje v glavnem odvijalo na ulicah, ko bodo ljudje imeli veliko prostega časa, bo istočasno na poseben način čas revnih in bogatih, čas razdeljenih in vojskujočih se... To je don Boskov čas in njegova beseda izhoda iz slepe ulice.

S svojim temeljnim sporočilom iz Rima prav pred 100 leti, je don Bosko povedal tisto, kar mora vzgibati življenje v teh novih pusti-

njah brezosebnega življenja... Tako je treba ljubiti, da si postanemo resnični prijatelji. Samo ljubezen preobraža. Ljubezen, ki priteka iz najbolj žlahtnega središča človeka, pomaga človeku samemu, da se razodene kot človek.

Don Bosko je svetnik teh časov. Don Bosko verjetno ne bo nikdar imel muzejev kakor sv. Benedikt. Nikdar ne bo kakor sveti Frančišek svetnik poezije, pesnikov, slikarjev, glasbenikov, lirikov. Don Bosko bo svetnik src, ulice, delovišč, igrišč. Njemu ne bomo postavljali toliko spomenikov, verjetno tudi nikdar ne toliko umetniških del. Don Bosko hoče biti svetnik živih src. Zaradi tega se mu pridružujejo vedno znova novi rodovi, gibanja, redovne ustanove, laiška združenja, ki hočejo biti člani njegove velike družine. Kakor hitro se don Boska spravi v muzej, v slike ali kipe, v pesem ali kaj podobnega - čeprav je vse to zelo veljavno, možno in koristno - vendar don Bosko izgubi svojo izvirnost in moč. Vedno znova ga je treba jemati s seboj v življenje, v velika človeška mravljišča, da tam spreminja srca in medsebojne odnose. Je predvsem svetnik življenja, mnogoobrazen, kakor je mnogoobrazno življenje, težko razumljivo, kakor je težko razumljivo življenje.

Vsi, ki imajo radi don Boska, naj bi predvsem dojeli tole: rad imeti don Boska pomeni imeti rad človeka, zlasti mladega; treba ga je imeti rad tako močno, da si postanemo prijatelji. Tako prijatelji, da se po nas razodene Prijatelj, ki je dal življenje za vse!

Stanko Hočevar

Don Bosko sredi gojencev - godbenikov

Zakaj me Don Bosko privlači

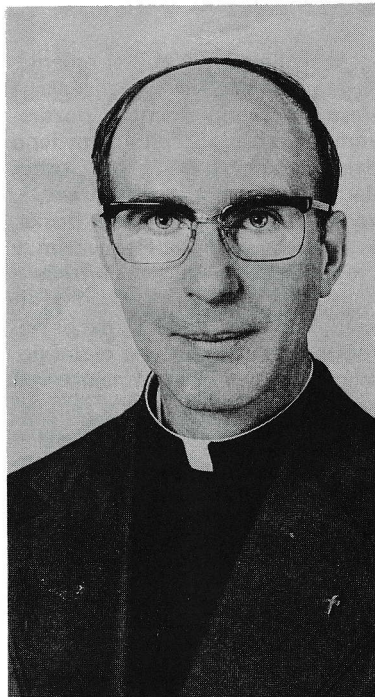
Smo v don Boskovem letu, obhajali smo 50 - letnico njegove razglasitve za svetnika, njegovo sporočilo je danes bolj živo kakor kdajkoli poprej. Naprosili smo nekatere vidne osebnosti, da bi nam povedali, kaj jim pomeni don Bosko. V tej številki bomo predstavili dva pričevalca: Valterja Binija in Vittorija Messorija.

Valter Bini

Vrhovni predstojnik Egidij Viganò je 14. marca sporočil članom občenga zbora družbe, ki sedaj zaseda v Rimu, da je bil Valter Bini, svetovalec za južnoameriško atlantsko področje, imenovan za škofa v škofiji Lins v državi San Paolo v Braziliji. Razumljivo je, da so se sobratje zgrnili okrog njega in ga vpraševali o marsičem. Med drugimi je dejal: Ob imenovanju sta me prevzela presenečenje in zmeda. Prešinjale so me vseh vrst težave. Nazadnje sem si mislil: težave so povsod, v družbi kakor tudi v škofiji. Kako naj se upiram papeževi želji! Po desetih dneh razmišljanja in molitve sem dal pritrdilen odgovor. Zame bo največja težava ločitev od salezijanske skupnosti. V njej sem živel že od svojega enajstega leta. Začeti bo treba drugo življenje. Sicer pa duhovno ne zapuščam družbe, sobratov in naših svetnikov.

O svoji prihodnji škofiji je povedal, da je po obliki kakor nekaka preproga, dolga 300 in široka 40 km. V njej živi 600 tisoč prebivalcev. Duhovno zanje skrbi okrog 60 duhovnikov, polovica od njih je redovnikov, deluje pa tudi okrog 100 redovnic. V škofiji so navzoči tudi salezijanci in salezijanke. Škofija je dobro organizirana, sodelujejo tudi laiki. Moje delo, pravi, bo nadaljevati to delo in povezovati vse apostolske moči v škofiji ter pospeševati poklice za vzgojo mladine, ki je zelo številna.

Za službo škofa ima Valter Bini lepe izkušnje kot svetovalec pri

Novi škof Valter Bini

salezijanskem delu v Braziliji, Argentini, Urugvaju in Paragvaju. Spremljal je tudi začetke našega misijona v Angoli, ki ga vodijo brazilski salezijanci in salezijanke.

O Valterju Biniju pravi naš predstavnik na zboru Stanko Hočvar: To je sobrat, ki živi skrajno skromno in preprosto in mu je velikodušnost edina oblika življenja, pri sobratih in drugih ljudeh pa zna odkrivati predvsem lepe strani življenja in dela. Bil je odličen profesor liturgije in po mnenju samih Brazilcev karizmatični vzgojitelj bogoslovcev.

Valter Bini je na prošnjo Stanislava Hočvarja zapisal tole svojo izpoved: *Zakaj me don Bosko privlači.*

Vse se je pričelo zelo, zelo zgodaj v mojem življenju: ko mi je bilo 10 let sem začel obiskovati mladinski dom. Zaupali so mi majhno odgovornost: skrbim naj za majhno skupnico otročkov in se z njimi igram z eno igračko. Ko sem se vračal domov, sem razmišljal, kaj bi še lahko storil za svoje male prijateljčke. Naslednje leto sem bil že v salezijanskem aspirantatu - domu za vzgojo v salezijanskem poklicu.

Don Bosko me je vedno privlačil. Sprva s svojo mladostnostjo. Potem pa s svojo ljubeznijo do mladine. V aspirantatu sem zmagal na majhnem tekmovanju za nagrado o najlepšem don Boskovem stavku v molitveniku Prekskrbljeni mladenič: Dovolj mi je vedeti, da ste mladi, da vas imam rad.

Don Bosko je bil zame vedno človek srca, velikega kakor neizmerno morsko obrežje; *predvsem oče*, bil je poln globokega, občutenega in v tisočih resničnostih utelešenega duhovnega očetovstva. Občudoval sem ga vedno v njegovem načinu življenja, v njegovi vzgojni metodi, sredi skupnosti apostolov, v njegovem duhu, ki prevzema vsakogar, ki se mu približa. *Moj don Bosko* je zlasti tak, kakor se je opisal v svojem rimskem pismu iz leta 1884 svojim fantom v turinski Valdocco: zanj so bili fantje *edina in nenehna misel srca in ljubezen vsega življenja.*

V svojem duhovniškem življenju kot vzgojitelj in voditelj sem močno gledal na *don Boska kot popolnoma duhovnika*, sedemkrat duhovnika, kakor je sam dejal tistim politikom, ki so pričakovali od njega nekaj drugega. Don Bosko je vse življenje živel samo za to, da bi vodil duše k Bogu. Vse njegovo življenje je bilo osredinjeno na geslo *daj mi duše*; to je bila vera, ki je gledala svet in zgodovino z duhovniškimi očmi, ki je ljubila osebe z duhovniškim srcem, ki ga je silila, da se je ukvarjal s toliko stvarmi z duhovniško delavnostjo.

Vse to je tisto, kar me v don Bosku privlači.

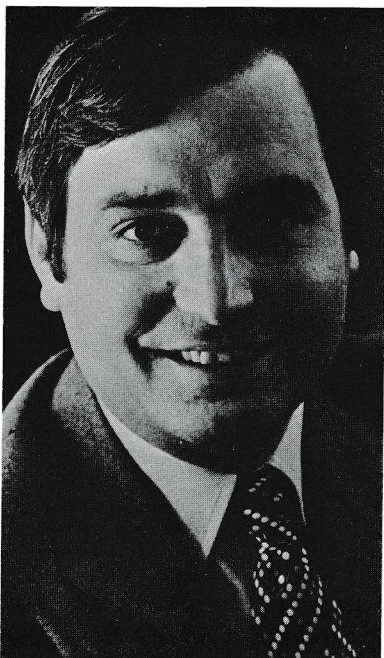
(Rim, 25. marca 1984 - p. Walter Bini, SDB)

Že poznamo tega čudovitega človeka iz njegove knjige *Kdo je Jezus*. Že samo njegova podoba je privlačna. Iskalec Boga in smisla življenja v svojih zrelih letih. Doma je blizu liberalne in versko mlačne Modene v Italiji. V ta svet se je prebudil sredi grmenja topov in eksploziranja bomb, sredi osvobodilnih gibanj proti v krvi tonečemu fašizmu. Na pot vere ga je pripeljala, sam ni vedel kako, Jezusova milost, ki se mu je razodevala ob razglabljanju Pascalovih Misli. Poslej, je zapisal v svojem pismu Stanisu Kahnetu, posvečam ves svoj prosti čas študiju Jezusa! Pravi čudež evangelija se mi zdi v tem: bolj se poglobljam v tiste na videz tako preproste in jasne strani, več neizčrpne globine nahajaš v njih!

Vittorio Messori je medtem izdal že drugo knjigo, ki govori o smislu smrti in življenja. Na to ključno vprašanje vsakega človeka podaja odgovore vseh velikih religij in nazadnje tudi krščanske in še posebej katoliške vere. Skozi ves ta labirint tajitve večnega življenja, izpovedovanja raznih oblik življenja onstran smrti, te pisatelj varno vodi do jasnega in kratkega odgovora: življenje je vredno, ker ne konča z grobom, temveč sega v večnost. Knjiga je doživela že šest izdaj, zdaj se pripravlja v slovenščini.

In že pripravlja tretjo knjigo. V pismu 1. aprila letos, na 50-letnico don Boskove razglasitve za svetnika, je zapisal: Hvala vam za vaš zvesti spomin v Evharistiji. Zelo sem ga potreben. Oni dan sem se dolgo zadržal pri don Boskovem grobu v Turinu, in ga prosil pomoči. Pripravljam namreč svoje prihodnje delo. Veliko reči me sili, da bi napisal knjigo o Mariji. Zdi se mi nujno. Sicer pa se nam Mati božja predstavlja nenehno kot Pomočnica. Dovolj je že pomisliti na zanimanje, ki je tudi pri nas, za dogodke v Medjugorju. Upam, da bom mogel iti tja kmalu... Pred nekaj dnevi sem srečal don Viganoya, malo po njegovi izvolitvi za glavnega predstojnika. Tja sem šel, da bi se spoznala s Söllom, salezijanskim izvedencem o mariologiji (znanosti o Mariji).

Dr. Vittorio Messori, novinar in pisatelj

V svojih pismih zgoraj omenjenemu uredniku Salezijanskega Vestnika vedno sklene s pozdravom in prošnjo: Želim vam lepo delo. Spomnite se me pri Gospodarju žetve na priprošnjo našega, vedno tako ljubljenega don Boska, o katerem še posebej govorim v svojih Dialogih o Jezusu. In še v nekem drugem pismu pred kratkim: Radi me imejte in me priporočite don Bosku (ki mi te dni pomaga, da vztrajam neomajno: več kakor mesec dni je, odkar sem nehaj kaditi, toda znova bom zapadel v isto 'strast' brez vaših in drugih svetih mojih zavetnikov...).

DON BOSKA IMAM RAD IN MU ZAUPEM NADVSE

Moje življenje se je vedno odigravalo v kakem kotu padske nižine, v tisti širni Padaniji, ki zavzema tolikšen del severne Italije. Rojen sem v Emiliji, kjer se nižina ustavi in se pričenjajo Apeninske gore. Zdaj pa že nekaj let bivam v Milanu, ki je geografski center Padske nižine. Toda doslej največji del mojega življenja, tisti najpomembnejši, tisti študijski in začetka časnikarskega poklica, se je odvijal v najbolj zahodnem kotu nižine, pod Alpami, v Turinu. To pa je don Boskovo mesto. Vendar nisem nikoli obiskoval mladinskih domov njegovih sinov. Rojen sem bil v antiklerikalni družini, daleč od Cerkve, obiskoval sem laične

šole. Potem sem se vpisal na univerzo, na fakulteto za politične vede: menil sem, da mora politika rešiti človekove probleme in dati odgovor na vsa vprašanja. Med študijem pa sem polagoma spoznal, da more politika v najboljših primerih odgovoriti samo na *predzadnja* vprašanja, ničesar pa nima povedati, kadar si človek zastavlja radikalna vprašanja, tista zares *zadnja* vprašanja o smislu našega življenja in umiranja, vprašanja o naši usodi in čemu smo na svetu.

Tako je prišlo (imel sem že prek 23 let in končeval sem univerzo), ko sem prvič bral evangelije: nisem poznal Jezusa, malo sem vedel o njegovem oznanilu. Branje evangelija me je pretreslo: zdelo se mi je, da sem v njih našel, kar sem nejasno iskal, odkar sem začel misliti. To srečanje (ki je bil skoro *spopad*, tako je bilo vse nenadoma in bolešno) s Kristusom mi je odkrilo, kaj pomeni greh; začutil sem željo po spovedi. Nisem vedel h komu naj se obrnem (dejal sem že, da sem živel daleč od verskega okolja) in mi je prišlo na misel, da sem opazil, kako so v cerkvi Marije Pomočnice vsak dan duhovniki v spovednici: to je bila stvar, ki sem jo opazil, kadar sem sem in tja iz radovednosti vstopil v to cerkev. *To je bil torej moj prvi stik z don Boskom*. Iskal sem odpuščanja grehov, poskusil sem pričeti novo življenje prav v njegovi cerkvi.

Toda ti *stiki* so se morali nadaljevati: nekaj let pozneje v težkem trenutku mojega življenja, sem bil sprejet kot urednik prav v založbi SEI, ki jo je kot salezijansko založbo hotel prav ta svetnik. Moje prvo delo, ki so mi ga dali, je bilo posodobiti in znova napisati neki star francoski življenjepis sv. Janeza Boska, ki ga je spisal Augustin Auffray...

Temu delu sem posvetil nekaj mesecev in tako poglobil življenje in sporočilo tega svetnika, ki je nenadoma vstopil v moje življenje.

Od SEI me je moj poklic časnikarja privedel k dnevniku *La Stampa*, tudi v Turinu. Pri tem časopisu, za katerega sem opravil mnogo anket, sem skrivoma pripravljal svojo anketo o Jezusu, o evangelijih, o njihovi zgodovinskosti, o verodostojnosti krščanstva. Leta 1975 sem imel v rokah rokopis, sad dela toliko let. Dal sem mu naslov *Podmene o Jezusu*. Razmišljal sem, kateremu za-

ložniku ga zaupati. Bila je to knjiga o veri, toda napisal sem jo, da bi šla zunaj kroga vernih, da bi dosegla široki svet ateistov, agnostikov, indiferentnih. Prepričal sem se, da bi jo moral izdati kak laični založnik. Toda zaradi cele vrste okoliščin, ki se mi danes, ko to premišljam, nikakor ne zdijo naključne (mar obstaja ‚naključje‘ za vernega?), sem na svoji poti znova srečal SEI, znova sem srečal don Boska.

Kakor je menda znano je bila ta knjiga *Podmene o Jezusu* prevedena po vsem svetu: in glej, v mnogih deželah (npr. v Argentini in na Portugalskem) so jo izdale salezijanske založbe. Ni mi treba omenjati za bralce slovenskega jezika, povezave med vašim prevodom mojih Podmen o Jezusu (Kdo je Jezus) in don Boskovimi sinovi, začeniši s prof. Stanisom Kahnetom, ki mu želim izraziti tu svoje prijateljstvo in hvaležnost za ljubezen (in za kompetenco) s katero je prevedel to knjigo. Prof. Kahne zdaj prevaja tudi mojo drugo knjigo *Izziv smrti*: italijanski izvirnik so tudi tiskali turinski don Boskovi sinovi...

Skratka: zdi se zares, da se moja pot mora križati s potjo velikega turinskega svetnika. Zelo upam, da se bo to srečanje nepretrgano nadaljevalo. Zdaj živim in delam v Milanu, toda često se vračam v Turin, da obiščem svojega založnika, katerega sedež se dviga prav pred baziliko Marije Pomočnice. Vsakič - preden grem v urade ali potem - se ustavim vsaj nekoliko poleg oltarja, v katerem je v prozorni stekleni urni telo sv. Janeza Boska, ki čaka vstajenja mrtvih. Vsakič je moja molitev ista: Prosi zame, da bi mogel biti manj nevredno orodje za predstavitev vere našim sodobnikom, posebno mladim!

Vittorio Messori

K njegovi pripovedi dodajmo še izjave iz njegovih *Dialogov o Jezusu*, v katerih pod naslovom *Turin: mesto za Kristusa in Antikrista*, govori med drugim najprej o salejancih in še posebej o don Bosku. Takole pravi:

Vzemite salezijance: res je, da so že znan primer, toda treba jih je omeniti. Ali je kaj bolj mednarodnega kakor je njihova družba? Ali je na svetu kraj, kjer ne bi bilo vsaj sledu, če že ne krepke njihove prisotnosti? Dvomim. In vendar, ne boš našel don Boskovega sina - čeprav Afrikanca, Južnoameri-

kanca, Filipinca - ki ne bi nosil na sebi nezamenljiv nadih Monferrata ali Valdocca. Kozmopolit je, obenem pa - ne veš kako - častni občan Castelnuova, province Asti, v deželi Piemont...

Zakaj je ta globel na bregovih otožne Dore tako privlačila svetost? Morda so svetniki prisluhnili temnemu klicu mučeniške krvi, če ima prav etimologija, ki pravi, da naj bi izraz Valdocco prišel iz latinskega *Vallis occisorum*; v dolini ubitih, naj bi potem bili prvi podalpski kristjani padli v rimskem preganjanju?

Za vernega naključje ne obstaja. Še manj je bila naključna don Boskova izbira tega kraja, ki so mu ga potrdile sanje. Velike ku-

pole Marije Pomočnice, ki se blestijo so prav take, kakor jih je videl v sanjah mladi duhovnik, ko so ga monsinjori iz škofije poskušali zvleči v norišnico.

Tu okrog je vse en sam čudež, vse je izziv in posmeh razumu razsvetljskega mesta. Tu je izza grma, ki ga ni bilo nikjer skočil ‚Sivec‘, velikanski pes, ki se je pognal na don Boskove preganjalce in potem izginil, kakor se je nenadoma prikazal...

Vittorio Messori

Tako v svoji veri odkriva Messori božji prst v svojem in vsakem človeškem dogajanju. Zato mu je don Bosko preroško navdihnjeni videc za prihodnost zlasti mladih.

stk

Molitveno srečanje ob Don Bosku svetniku

Ko smo vstopili v cerkev Marije Pomočnice, nas je s podobe ob Marijinem oltarju pozdravljali poznani don Boskov nasmeš. Napis nam je povedal zakaj prihajamo ob tej zgodnji pomladanski uri: Don Bosko svetnik - 50 let. To nedeljo je namreč minilo natanko pol stoletja od velike noči leta 1934, ko je papež Pij XI. ob zaključku svetega leta postavil našega ustanovitelja za vzor vsej Cerkvi. To sta hotela simbolično nakazati tudi velikonočna sveča in šopek petdesetih nageljnov ob oltarju.

Med nami je bil tudi inšpektor, ki je prav za to priložnost prišel iz Rima, kjer 22. VOZ oblikuje nove konstitucije salezijanske družbe in nam prinesel pozdrave na novo izvoljenega vrhovnega predstojnika Egidija Vignoja.

Najprej smo med bogoslužjem božje besede razmišljali o prvih don Boskove svetosti. Kot neutrueden pisatelj je poznal človeško besedo, a božja beseda mu je pomenila veliko več. Bila mu je temelj vere in oznanjevanja. Na temelju božje besede je svoje gojenice spodbujal k nenehnemu prizadevanju za svetost. Trudil se je zanje in se nikoli ni obotavljal povedati, kako jih ima rad, pustil jim je, kakor sam pravi, da so mu ukradli vsi ljubezen iz srca in nazadnje še srce samo. Ostalo mu ni nič drugega kakor goreča želja, da bi jih ljubil v Gospodu, jim pomagal in rešil njihove duše. Vedno novo moč pri tolikem delu, ki ga je opravljal, mu je vlivala misel na nebesa. Poudarjal je, da je nebeško plačilo veliko, toda ne da se ga doseči brez truda. Najbrž pa ne bi toliko dosegel, če ne bi imel mogočne

zaveznice - Kraljice nebes, ki je na zemlji naša pomočnica.

Po odlomkih iz don Boskove duhovne oporoke in njegovih pisem smo se z vzkliki Bogu zahvalili za zgled don Boskovega lepega krščanskega življenja, za njegovo ljubezen do revnih in zapuščenih fantov, za redovni družbi in združenje salezijanskih sodelavcev, ki jih je ustanovil, za misijonsko poslanstvo, ki ga je začel, za edinstveno vzgojno metodo, za milost poklica v salezijanski družini in za vse prijatelje in častilce sv. Janeza Boska.

V drugem delu naše molitve smo pred Najsvetejšim čistili sv. Janeza Boska s posebnimi litanijami, potem pa obnovili posvetitev Mariji in molili za uspeh vrhovnega občnega zbora salezijanske družbe. Aspirantke Hčera Marije Pomočnice so zapele pesem o sanjah, ki jih je don Bosko imel pri devetih letih in so jo same sestavile.

Zahvalna pesem je ponovno potrdila našo hvaležnost, da lahko sledimo ciljem, ki jih je pokazal sv. Janez Bosko. Pri poljubu njegovih relikvij so se zvrstili predstavniki vse salezijanske družine: duhovniki, bogoslovci, sestre, aspirantke, sodelavci, starši salezijancev, don Boskove prostovoljke.

S tem srečanjem smo proslavili obletnico po kateri lahko sklepamo, da don Boskova pot svetosti ni neki ideal, ki je veljal le v prejšnjem stoletju, ampak ga je mogoče prav tako učinkovito živeti tudi danes. Tudi danes nam don Bosko pravi: „Vse vas pričakujem v nebesih!“ Don Bosko je svetli žarek upanja za vsakega izmed nas, da bomo objubljeni tudi dosegli.

F.

Na poti k oltarju

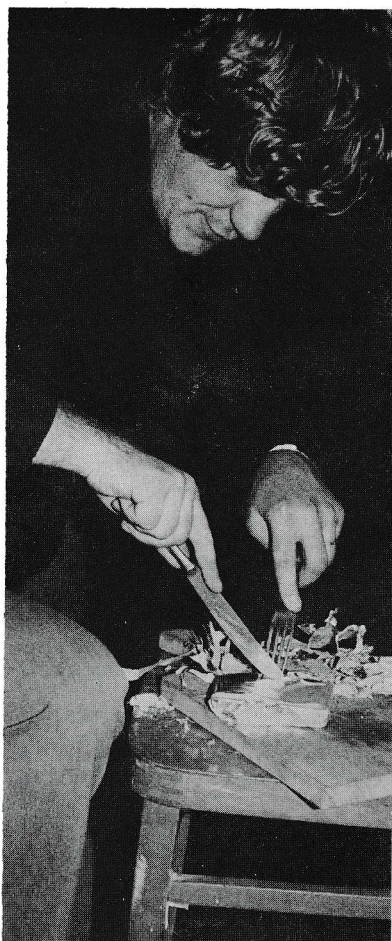
Izpovedi naših diaconov Draga Gačnika in Rafka Pinosa

Pogovarjal sem se z njima za Salezijanski vestnik. Sta že zreli salezijanca.

V Rafku vidiš preudarnost in mirnost, iz Dragovega nasmeha pa sije dobrota in radodarnost.

Drago Gačnik je sin kovačevaga očeta Jožeta in mame Jerice iz Ponikev. Roman, Tomaž in Peter so njegovi bratje. Salezijanec je postal leta 1974. Gimnazijo je opravil v Želimljem, tam je bil na vzgojni praksi. Teologijo je študiral najprej na ljubljanski fakulteti, zdaj pa jo končuje v Turinu. Rad posesti za orglami, še raje pa tiska.

Rafko Pinosa je doma iz Kompolja. Oče Julij in mama Pavla delata v tovarni in na domači zemlji. Ima mlajšega brata Jožeta in sestro Danico. Don Bosko ga je sprejel med svoje leta 1973. Šolal se je v Želimljem, pomagal je vzgajati mlade v Celovcu. Teološko fakulteto je končal v Ljubljani. Zdaj obiskuje višjo šolo za socialne delavce. Njegovo veselje je elektronika in TV. Že več let sodeluje pri duhovnih vajah za ministrante.

Šest let sta študirala teologijo. Kaj bi rekla o sadu teh let?

Drago: Mislim, da globlje razumevanje vsega, predvsem Svetega pisma, ki je podlaga teologije. To mi omogoča dojemanje vsakdanjosti življenja v božji luči.

Rafko: To je verjetno najbolj pomembno. Ne gre zgolj za študij, za izobraževanje. Mislim, da daje teologija poseben pogled na življenje. Gledaš ga v novi luči, kakor pravi Drago. Vsako stvar znaš kritično presoditi, poiskati v vsem karkoli prebereš, pa naj bo to na primer tako hvaljeni Orwell, nekaj drugega, kar vidijo drugi.

Drago: Teologija ti da nov zornik kot, pod katerim organiziraš svoje življenje.

Takole sem razumel: študija, ki si ga naredil, ne moreš izključiti, je preprosto v tebi.

Rafko: Prav to je, to ni samo študij, to je življenje. Če bi bil samo študij, bi bolj koristno študiral kaj drugega. Vsako raziskovanje črpa nekje iz življenja in se spet vrača vanj. Menim, da je v Cerкви svobodna odločitev veliko bolj prisotna, kakor v kateri koli družbi, še vedno je najbolj demokratična.

Ena vajinih nalog bo oznanjevanje božje besede. Ko poslušam pridige, imam pri mnogih občutek, da so mlatenje prazne slame.

Drago: Res je veliko odvisno od svetosti duhovnika, drugače povedano od tega, kako duhovnik sam živi, kar pridiga. Pomembno pa je, kar nam je zadnjič rekel neki profesor: Ni pravilno načelo pridigati samo tisto kar živiš, drugega pa ne. Podati je treba vso resnico, tudi če sam ne uspeš v polnosti zaživeti, kakor bi hotel. Pridigaš ljudem, pridigaš pa tudi sebi. Kot diacon ali duhovnik govoriš v Kristusovem imenu.

Rafko: Z druge strani smo mi, ki poslušamo. Marsikdaj ne znamo ločiti zrna od plev. Vidimo samo pleve, ker pač plavajo po zraku in nam pridejo v ušesa, vrednejše stvari pa so ostale za njimi. Pleve so bile pač samo omot za zaščito jedra, vidimo pa samo, kar je vsepovsod frčalo po zraku, zrnje pa je ostalo spodaj in ga nismo ujeli.

*Kmalu boš pridigal, kako bo šlo? Recimo, čez kakih pet let, po do-
ločenih izkušnjah.*

Drago: Pri pridigi se bom nasla-
njaj na božjo besedo, razlagal jo
bom. Poskusil bom dojeti ljudi, raz-
zumeti njihove potrebe, pomagati
jim pri reševanju njihovih težav.
To bom potem spojil z božjo be-
sedo. Težko je reči, kje bi začel.
Še nekaj bi dodal. Ni vedno vse
samo odvisno od duhovnika. Več-
krat ti lahko pridiga isti duhovnik
in vedno enako dobro: danes te je
njegova beseda prijela, včeraj te pa
ni. Odvisno je tudi od osebnega
razpoloženja posameznika. Bog
deluje v notranjosti človeka. To je
navdih na obeh straneh: na pridig-
garjevi in na poslušalčevi. Včasih
je dobra pridiga brez uspeha, na-
videz, drugič pa si dosti slabše po-
vedal, in se zgodi, da ima neposre-
den učinek. Ena sama misel ga je
prevzela, vse drugo, tudi lepo, mu
je šlo mimo ušes. Ne moreš raču-
nati samo nase, tudi Bog je zraven.
On deluje po svoje.

*Psalm 83 pravi: „Kako ljub je tvoj
dom, Gospod vsemogočni, moja
duša koprni po tvojih dvorih.“ Ali
hodita rada v cerkev, kaj vama po-
meni molitev?*

Drago: Kot diakon sem dolžan
moliti brevir. Kdo ga moli, ker ga
mora, kdo pa položi v psalme ne-
kaj več kakor dolžnost. Postane
mu izraz za stik z Bogom, resnič-
na molitev.

Rafko: Molitev je taka razsež-
nost, ki se ne da meriti. Ne moreš
reči: danes sem molil pol ure,
drugič bom pa dve uri. Lahko mo-
liš zelo dobro pol minute, lahko
pa si molil cel dan, pa sploh nisi
molil. Sploh čisto nič ne pomeni
to, kar se na zunaj vidi. Lahko se
nekdo v cerkvi kar topi od sreče,
zunaj pa je čisto navaden pobož-
njakar ali pobožnjakarica. „Ne
kdor pravi, Gospod, Gospod, am-
pak kdor izpolnjuje voljo mojega
Očeta...“

*Ali je mogoče moliti zmeraj in
dobro?*

Rafko: Veliko jih je, ki so bili
proglášeni za svetnike, pa so ime-
li poštene težave z molitvijo. Bre-
vir pomaga prav v takih primerih.
Si v razpoloženju, ko te mine vse,
si utrujen ali karkoli. Veš, takrat
je brevir res verjetno samo dolž-
nost... Drugič ga boš spet s takim
veseljem molil, da bo res prava
molitev, ki je ne zmoresš v osebni

molitvi, pa si lahko še tako razpo-
ložen. Z osebno molitvijo ne bi bil
tako zadovoljen.

*Diakonska naloga je tudi bratska
ljubezen in karitativna dejavnost.
Rafo, ti obiskuješ tudi šolo za so-
cialne delavce. Ali je kakšna raz-
lika med tema dvema službama?*

Rafo. Je razlika. Eno je profe-
sionalna raven, ko s tem, da poma-
gaš ljudem, si tudi služiš kruh. Z
druge strani je karitativno delo di-
akona, ki je navezadnje pomoč
škofu pri tem delu in je vsaj pri
nas popolnoma prostovoljno: koli-
kor vidiš in si sposoben pomagati.
Mi ne dajemo denarne pomoči. To
nam naša zakonodaja prepovedu-
je. Sicer pa dajati komu pomoč sa-
mo na ta način, mu njegove stiske
še nisi rešil ne odpravil. Lahko si
ga s tem samo ponižal. Zelo važen
je način pristopa.

*Poudaril si razliko pomoči na rav-
ni zaslužka in na ravni razmerja.
Tvoje trditev bi lahko pobil tako-
le: tudi diakon je lahko v službi
samo karitativne dejavnosti za ce-
lo življenje. Pri nas recimo ne, kje
drugod bi se pa dalo. Od tega dela
bi živel. V čem je potem razlika?*

Rafko: Čisto na zunaj gledano
je ni. Socialni delavec lahko dela
veliko bolje, tudi bolj s srcem. To-
da če socialni delavec ostane samo
pri tem, bo pomagal samo na člo-
veški, oziroma na družbeni ravni.
Diakon ne sme ostati pri tem. Nik-
dar. Ne daje samo nasvete ali po-
moč, temveč jo utemelji v svetu,
ki ni samo viden. Lahko rečemo:
pomoči daje versko razsežnost.
Prav to je misel glede pomoči v
kakršnikoli ateistični družbi. Za-
kaj naj človek upošteva moralna
načela? Zakaj naj bo solidaren z
drugim človekom? Zakaj bi pod-
piral invalida, ki nima nobenih
možnosti, ki družbi skoraj nič
ne koristi? Ali recimo, kakšen smi-
sel ima vzdrževati kriminalca, ki
je lahko samo škodljiv, razen če ga
uporabiš za prisilnega robota. To-
liko več je vreden, kolikor bolj je
sposoben za delo, ki ga opravlja.
- V tem je posebna služba diako-
na, ker lahko vedno svoje delo
evangeljsko osmisli. Še več, o-
vrednoti tudi človeka, ki mu po-
maga.

Žal, prostor ne dopušča, da bi
podali še ostali del pogovora, ki
govori o vzgoji v Želimljem in na
Rakovniku.

J. Žerovnik

Iz družine molivcev za duhovne poklice

Molitveni dan za nove duhovne poklice lani na Rakovniku je prav lepo ugpel.
Kljub slabemu vremenu, so molivci iz vseh krajev naše domovine napolnili rakov-
niško cerkev. Najprej smo pred Najsvetejšim molili rožni venec, nato pa je bilo
slovesno somaševanje, ki ga je vodil pomožni škof dr. Stanislav Lenič. On je imel
tudi pridigo in nam s prepričljivimi besedami nakazal potrebo po novih duhov-
nih poklicih.

Popoldanska slovesnost pa se je začela ob dveh in jo je vodil beograjski nad-
škof Alojzij Turk. Tudi on nam je v svoji pridigi prikazal potrebo po novih du-
hovniških in redovniških poklicih v njegovi beograjski nadškofiji.

Z zahvalo v srcih za ta lep, doživet dan, smo se zahvalili Bogu in Mariji Po-
močnici. Priporočili smo naši nebeški materi Pomočnici še vse odsotne molivce,
posebno še bolnike in ostarele in prejeli blagoslov Marije Pomočnice ter odhiteli
na svoje domove...

Mnogi so se oglasili s svojimi pismi, v katerih so mi izrazili svoje duhovno do-
živetje na tem molitvenem dnevu, vsi pa so poudarjali, kako so veseli, da so lah-
ko z duhovniki veliko molili in tako prosili „Gospodarja žetve, naj pošlje delav-
cev na svojo žetev...“

Tu moram tudi povedati, da se naši bolni molivci veliko žrtvujejo za duhovne
poklice in svoje trpljenje darujejo po Marijinih rokah v ta namen. Takole mi piše
molivka s Primorske, ki mi sporoča smrt svoje prijateljice - molivke: „Sporočam
vam, da nas je zapustila in se preselila v novo življenje zvesta molivka za duhov-
niške poklice. S. M. Umrla je v 81. letu starosti. Veliko je trpela, štiri leta je bila
v postelji in je vse svoje trpljenje darovala za duhovniške poklice...“ Tako nešte-
to drugih bolnikov vdano prenaša svojo bolezen v ta namen.

Gospod prav gotovo sprejema te žrtve bolnih molivcev in nam bo tudi prav
gotovo ob svojem času poslal nove duhovniške in redovniške poklice.

J. P.

Marija Pomočnica Cerkve danes kakor nekoč

Ko obhajamo praznik Marije Pomočnice, slavimo Marijo kot pomočnico kristjanov. Pri tem mislimo kristjane kot poedince in kot skupnost. Vendar je bil drugi vidik odločilen pri uvedbi praznika Marije Pomočnice. Šlo je za celotno Cerkev, ko se je v izredno težkih okoliščinah zatekala k Mariji in se ji potem zahvaljevala za zmago nad težavami in nasprotovanji. Spomnimo se na zmago nad Turki pri Lepantu 1571. in na rešitev papeža Pija VII. iz Napoleonovega ujetništva 24. maja 1814.

Jezus bi lahko Cerkev napravil mogočno, neranljivo, mogel bi posuti njeno pot s samimi zmagami in zmagoslavji. Toda Kristus jo je postavil v stanje prave nemoči, ji odvzel vso obrambno in napadalno orožje, s katerimi se lahko branijo druge družbe in človeške ustanove. Nima bogastva, s katerim bi se lahko utrdila in prodrla med ljudstva. Če jo primerjamo z državami, je Cerkev kakor glinast lonec med samimi železnimi posodami, ali kakor jagnje med volkovi. Če je šel Kristus po poti križa, mora hoditi za njimi tudi njegova Cerkev.

Toda slabost Cerkve je le navidezna. Obdana je z božjo močjo, ovita z zaščito, ki jo varuje pred vsakim sovražnim orožjem. Sveti Janez jo je v skrivnem Razodetju prikazal kakor 'novi Jeruzalem', božje mesto, kateremu nihče ne more do živega. Sveti Avguštin temu Jeruzalemu postavlja nasproti Babilon, mesto hudobnega duha. Med njima je sicer borba, ne zaradi želje Cerkve, da vse okoli sebe uniči, ampak zaradi želje hudobnega duha, ki bi rad uničil Cerkev.

Jeruzalem je imel neosvojljiv obrambni stolp, ki so ga imenovali Davidov stolp. Stal je na najvišji točki mesta in vse obvladoval, zato je bil nezavzet. Za Cerkev je tak nezavzeten obrambni stolp Marija Pomočnica, ki je dvignjena po svojem dostojanstvu nad vse stvari na zemlji, saj je Mati božja, dvignjena celo nad angele. Ona je nezavzeta trdnjava za tiste, ki se k njej zatekajo in za vso Cerkev. Cerkev jo je razglasila, da je „strašna kakor urejena vojska“, ki je sama strla vsa krivoverstva po vsem svetu.

Marija Pomočnica ljubi Cerkev, saj je Cerkev v času naprej živeči Kristus, njegovo skrivnostno Telo,

Kristus pa glava. Če je Kristus dejal na križu: „Mati, glej tvoj sin“, to velja za vso Cerkev, ki jo sprejema v posebno svoje varstvo, kakor je v življenju varovala Jezusa in skrbela zanj.

Da bi bila njena pomoč čim uspešnejša, Marija ne potrebuje zaščite mogočnikov niti modrovanja filozofov niti zlata bogatašev. Želi si le srca svojih otrok.

Don Bosko se je rad odzival klicu božje matere in se je s srcem in dušo stavil na razpolago Cerkvi. Še kot bogoslovec si je sestavil naslednjo molitev in jo vsak dan pred začetkom učenja ponavljal:

*„Oče naš, ki si v nebesih,
posvečeno bodi tvoje ime,
pridi k nam tvoje kraljestvo,
naj se razširja
in slavi zmago katoliška Cerkev,
prava Kristusova Cerkev,
naj vsi narodi priznajo njene pravice
in naj vsi spoštujejo
njene vrhovnega poveljarja in škofove,
naj vsak razum sprejme njen nauk,
ker je ona varuhinja božjega razodetja,
merodajna razlagalka Svetih knjig,
nezmotljiva učiteljica človeštva,
vrhovna razsodnica v razpravah glede nauka.
Njej naj bo pokorna vsaka volja
in naj izvršuje
njene moralne in disciplinske zakone,
da bo mogla po zmagah na zemlji
priti v slavna nebesa
z vsemi zbori rešenih duš.“*

Ta molitev je izraz njegovih gorečih hrepenenj, da se Cerkev proslavi. Vse njegove misli in delovanje so bile usmerjene k temu cilju. Veselil se je s Cerkvijo, z njo pa se tudi žalostil in trpel. Z vsemi močmi je delal, da bi se Cerkev razširila bodisi doma, bodisi v misijonih, bodisi med mladimi, bodisi med odraslimi. Vse njegovo delovanje je bilo podrejeno koristi Cerkve.

Po navdihnjenju Marije Pomočnice je opravil velika dela, pomembna za vso Cerkev. Posebnih zaslug si je pridobil ob času prvega vatikanskega zbora (1870) in za imenovanje novih škofov v Italiji. Ko so sile nastajajoče mlade Italije zavzele Rim, so bili pretrgani vsi stiki Italije s Svetim sedežem. Več kot 60 škofij je bilo brez škofov. Pastoralno življenje je trpele strašno škodo. Ko je don Bosko opisoval žalostno duhovno stanje v škofijah brez pastirjev, se je papež zjokal. Don Bosko je posredoval med državo in Svetim sedežem, da je papež mogel imenovati 40 novih škofov, ki jih je tudi država sprejela. Njihova imena je don Bosko sam izbral, potem ko se je posvetoval z duhovniki tistih škofij (1871).

Don Bosko je sestavil molitev, ki je izražala njegovo globoko prepričanje, da Marija še naprej vodi Kristusovo živo telo - Cerkev, kakor je nekoč vodila svojega in božjega Sina v Nazaretu in zanj skrbela:

Prizor s procesije Marije Pomočnice na Rakovniku

*„O Marija, mogočna Devica,
ti velika in slavna obramba Cerkve,
posebna pomoč kristjanov
in strašna, kakor urejena vojska!
Ti sama si premagala vse zmote sveta.
V stiskah, v boju in potrebah
nas obvaruj pred sovražnikom,
in ob smrtni uri
sprejmi v večno radost. Amen.“*

Tudi danes Marija pričakuje naše prošnje in našega sodelovanja za rast Cerkve, Kristusovega telesa na zemlji. Že dolgo časa vemo, da je nastopila ura laikov, brez katerih duhovniki ne morejo napraviti nič dobrega. Ne gre samo za demokratizacijo, da bi duhovnikom iztrgali preveliko oblastnost, gre za osnovno dolžnost, ki smo jo prejeli z zakramentom krsta in birme, ko smo postali deležni trojne Kristusove oblasti: učiteljske, pastirske in duhovniške. Zato se bomo čutili povsod zavzete, povabljene, osebno nago-vorjene, pa naj bo to v okviru župnije ali škofije ali celotne Cerkve.

Morda je danes najbolj pereče delo za nove duhovniške in redovniške poklice. Obnovili smo ali zgradili nova semenišča. Sedaj jih moramo napolniti s poklici. Marija jih hoče dati svojemu Sinu kot delilce svetih skrivnosti. Hoče, da jo prosimo!

Kaj bom storil jaz, da bo Marija v meni in po meni naredila kaj dobrega?

Stane Okorn

Zaupajmo v Marijo Pomočnico

Iz dveh kratkih pisem, ki sem jih pred kratkim prijel, ugotavljam, da Marija Pomočnica še vedno uslišuje tiste, ki se k njej zatekajo z vsem zaupanjem.

Prvo pismo je prišlo za velikonočne praznike iz ZDA: „Podpisana Marija G. vam pošiljam dar... Mariji Pomočnici, ker je moja sestra ozdravela od težke bolezni. Bila je operirana na srcu in se zdaj kar dobro počuti. Tisočkrat hvala Mariji Pomočnici.“

Iz Prekmurja piše Marija H.: „Naši dragi salezijanci! Tukaj pošiljam dar... v zahvalo sv. Janezu Bosku in Mariji Pomočnici za dobljeno zdravje. Hvala vam za lepi list Salezijanski vestnik!“

Rad bi predstavil še eno pismo, čeprav ne govori o kakem uslišanju. Obuja namreč lepe spomine na romanja k Mariji Pomočnici na Rakovnik. „Čeprav malo pozno, vam napišem to svoje pismo iz Slovenskih goric. Sem namreč velikokrat rada romala k Mariji Pomočnici na Rakovnik. O tem imam silno lepe spomine. Že v prejšnji Jugoslaviji sem bila tam, ko je bil v Ljubljani evharistični kongres. Večrat sem tudi prečela noč v cerkvi s petjem in molitvijo. Zgodaj zjutraj so se začele svete maše in pridige: ena lepša od druge. To so nepozabni spomini in veliko prejetih milosti...“

Lani sem se vpisala kot sotrudnica in šele sedaj se vam oglašam...

Večrat prosim Marijo Pomočnico, naj bi tudi k nam prišli don Boskovi si-

novi ali hčere. Naj bi tudi naša mladina bila tako srečna in se mogoče tudi odzvala božjemu klicu. Potrebe so silno velike prav v teh naših krajih...“ (A.K.)

Vsi skupaj molimo za nove duhovne poklice, da bi lahko salezijanci in hčere Marije Pomočnice pomagali čimvečjemu številu slovenske mladine, da bi ti postali „dobri kristjani in pošteni državljani“, kakor je dejal don Bosko.

Ivan Z.

*Naj nas ljubezen Device Marije
tako razvname,
da se bomo z njo tesneje združili
pri odrešitvenem delu
in svet napolnili
z darovi Svetega Duha.*

Marija Pomočnica obiskuje družine

Pred štirimi leti se je na slovenski obali pričela simpatična pobuda: „obiski“ Marije Pomočnice po domovih.

Marijin „obisk“ se sestoji v prenosni kapelici s kipom Marije Pomočnice. To kapelico prenesejo vsak dan v drugo družino, v kateri ostane 24 ur. Družina se zbere okrog Marijinega oltarčka, moli cel rožni venec in sicer ne samo za družino, ki je gostiteljica kapelice, temveč tudi za vse duhovne potrebe župnije, zlasti za bolnike, grešnike, za mir in za vesoljno Cerkev.

Po obisku družina prenese kapelico v drugo, kakor je določeno po programu, ki je bil soglasno in svobodno sprejet.

Ker so take Marijine kapelice tri, ki krožijo od družine do družine, so vsakič tri družine istočasno, ki sprejemajo Marijo na svoj dom.

Vsakega 24. v mesecu se družine zberejo k maši v čast Mariji Pomočnici z zaključnim blagoslovom, kakor ga je zamislil don Bosko.

Letos maja upamo, da se bo ta pobožnost pričela tudi na Hrvaškem.

Če je kakšen župnik pripravljen s kako župnijsko skupino družin vpeljati to pobožnost, naj se pozanima pri voditelju salezijanskih sotrudnikov, Ivanu Zupanu na Rakovniku.

Misijonar Jožef Kerec ni pozabljen

Ob 10-letnici njegove smrti

Odkar se je mariborski škof dr. Vekoslav Grmič 27. junija 1974 poslovil od „največjega slovenskega misijonarja na Kitajskem“, kakor je dejal pri pogrebu v Veržeju (tudi nebo se je solzilo), je poteklo kar deset let.

Misijonski medškofijski svet

je povabil sedanjega mariborskega škofa dr. Franca Krambergerja, da 12. avgusta 1984 po somaševanju blagoslovi spominsko ploščo v pečarovski cerkvi sv. Sebastijana v spomin Jožefu Kerecu, apostolskemu administratorju v Čaotungu na Kitajskem.

Mariborski pomožni škof Jožef Smej

pa bo vodil spominsko slavlje oktobra v Veržeju.

Prav je, da tudi salezijanske sotrudnike in prijatelje

spomnimo na misijonarja Kereca,

ki je od leta 1922 do leta 1952 z veliko gorečnostjo

delal skupaj z drugimi slovenskimi misijonarji in misijonarkami na kitajskih poljanah.

Misijonski poklic

„Fanika,“ je 19-letni Jožko zaupal svoji sestri, „veš, sklenil sem, da ne bom šel več na sezonsko delo v Vojvodino. Hočem postati duhovnik in misijonar. Šel je k velikemu slovenskemu prekmurskemu duhovniku Kleklu. Spotoma je sanjaril o pridigi misijonarja Vinfingerja, ki jo je imel v domači fari in ga je razbelila do dna srca. „Star si že, nimaš šol,“ modruje Klekl. „Vendar pojdi v Ljubljano na Tabor k sestram za hlapca, medtem se bo že kaj odprlo, če boš molil.“ V Ljubljani je postal kočijaž lazaristov, ki so hodili vodit pogrebe k Sv. Križu. Pobožno je mahal s kadilnico in podajal škropilnik z blagoslovljeno vodo. Zgodaj zjutraj pa je moral še v pekarno po kruh za bolnico.

„Nimaš dovolj šol in tudi slovenščine ne obvladaš.“ Tak je bil več ali manj odgovor provincialov lazaristov, frančiškanov in jezuitov, kajti Kerec je znal gučati le po prekmursko. Ko je milo gledal knezoškofa Jegliča, mu je ta dejal: „Pripravi se za izpit in videli bomo, če boš za zavod Sv. Stanislava . . .“

Na dan 24. maja 1911 je Jožko šel za procesijo Marije Pomočnice na Rakovniku. Srce se mu je začelo smejati, ko je slavnostni pridigar govoril o don Bosku, o delu z mladino, o misijonih, o zapoznelih poklicih. Po maši se je predstavil duhovniku Kastelicu kar v

zakristiji. „Poslali ga bomo kar v Italijo,“ se z njim dogovori ravnatelj Peter Tirone, poznejši glavni duhovni

Kerec v Versiglievem misijonu v Heungšanju (Brdi dišav) – 1923-1928 škofija Macao

vodja družbe. Zmenili so se z dobrimi starši za znižano vzdrževalnino in Fanika je tudi obljubila, da bo pridala kak krajcar.

Tako je dunajski vlak že drdral z Jožkom skozi Ljubljano in Trst Turinu naproti. Začel je srednje šolo v misijonskem zavodu za zakasnele poklice . .

Med prvo svetovno vojno je bil v noviciatu v Veržeju. Kerec je rad pripovedoval kako ga je škof Napotnik pohvalil, ko je bil že novopečeni salezijanec, da dobro dela med slovensko mladino v oratoriju. Tudi ni pozabil povedati, kako je po vojni delal propagando, da se je ta lepi košček naše prekmurske domovine priključil k Jugoslaviji . . .

Po vojni se je vrnil v Italijo na študij bogoslovja: vsi so tedaj govorili, da se bodo vsak čas uresničile don Boskove sanje in prerokba o Kitajski, kajti Sveti sedež je izročil salezijancem in sicer Alojziju Versigli misijon v Šiučevu, tam kjer je misijonaril leta 1589 znameniti misijonar Matej Ricci.

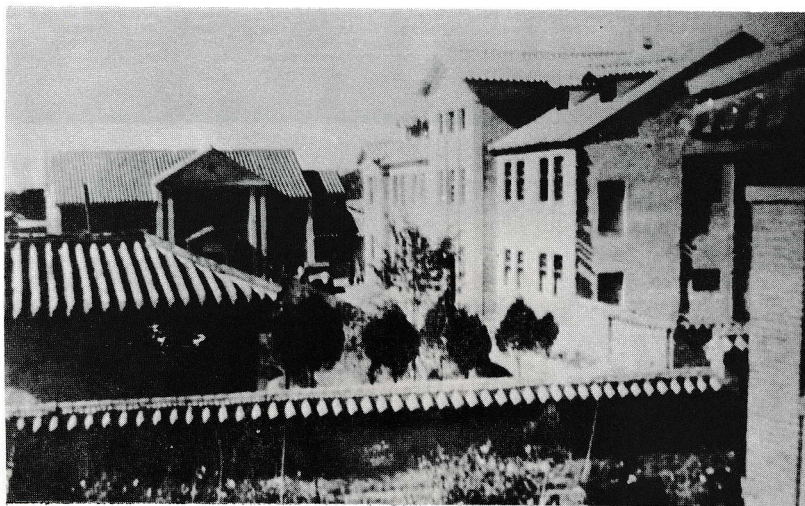
V kitajskem Macau – 1921–1923

Jožko Kerec je nadaljeval bogoslovje v Macau. Tedaj je skupaj z Zagrebčanom ogrske narodnosti, Kirschnerjem, opravil prve duhovne vaje pod vodstvom novega škofa Alojzija Versiglia: „Kdor hoče biti misijonar mora znati kitajsko, sicer mu kupim vožni listek za nazaj. Priučiti se mora biti Kitajec s Kitajci. Znati mora moliti, rad imeti Marijo in dobro poznati tisto ‚veliko listino‘ v 22 točkah, ki jo je v oporoki zapustil don Bosko svojim misijonarjem.“ Od tega svetniškega predstojnika se je Jožko naučil don Boskove duhovnosti: vsakodnevnne nekravne podaritve sebe za duše, vse do mučeništva.

Prvi misijon v dišavnih brdih Heungšana - 1923- 1928

Po dveh letih je postal duhovnik. Makavski škof je sklenil, naj Kerec nadaljuje Versiglievo misijonsko delo v kitajskem delu njegove škofije. Na neki zbledeli sliki ga vidimo ogrnjeneja s palmovim plaščem roparjev in s puško v roki, na drugi pa s svojim župnijskim svetom v Šekiju, spet na drugih v šoli v Taomungu ali med gobavci v Lapi in drugod. Starejši sotrudniki se ga radi spominjajo, kako je govoril o tistih časih in očaroval ljudi ne samo s svojimi majhnimi mišjimi očmi ali s svojo dolgo brado, pač pa še zlasti s pripovedovanjem o nevarnostih na rekah, morju, gorah v svojem misijonu . . . Danes bi morda raje govoril kakor Jože Zdravec v Zasledovani smeri o Kitajski, ki je takrat vrela v protislovnih ideologijah – in bojih.

Kerecova bolnišnica Hui Tung (Dobrodelnost vzhoda) v Čaotungu

V Hongkongu od leta 1928–1932

V tem azijskem vele mestu je Kerec prvič pokazal svojo arhitektovske žilice. Spravil se je na gradnjo cerkve Sv. Antona in tehnične šole v Aberdinu . . . škof Valtorta ga je prosil, naj bo soustanovitelj nove kitajske redovne družine Preciozink: poda naj jim temelje duhovnega življenja in zanje priredi konstitucije. Tudi to je arhitektura . . . Ko je prišel za kratek čas v Slovenijo na oddih, z dolgo brado, s kaskom na glavi in v belem talarju, so ga povsod prosili za predavanja — vedno zanimiva in polna misijonskih avantur.

Ravnatelj šole Lajkvan v Šiučevu 1932–1935

Po smrti junaških mučencev Versiglia in Caravaria leta 1930 je bil Kerec določen, da uredi srednjo šolo našega misijona, ki naj vzgaja tudi učne moči zanj. Kmalu je uredil spore med učitelji in učenci, ki jih je povzročila napetost zaradi raznih nesporazumov. Apostolski delegat Zanin (papežev zastopnik za Kitajsko) je občudoval njegovo pomirjevalno zmožnost. Inšpektor za katoliške šole, poznejši škof De Yonghe, je pohvalil Kerečevo šolo kot najbolj urejeno katoliško šolo na Kitajskem.

De Yonghe kliče salezijance v Kunming

Leta 1884, torej pred 100 leti, je duhovnik Gorostarzu, ki je želel postati salezijanec, po Don Boskovem navetu vstopil v Pariško misijonsko družbo in odšel v Junan. Don Bosko mu je priporočil, naj v Junanu pripravi prostor za salezijanski misijon. Ta na mli sedeči misijonar je prejahal ves Junan in povsod ustanavljal misijonske postojanke in jih utrjeval, posebno v okolici Čaotunga. Tam so bila razna plemena kakor npr. Mjao, Lolo in tudi bolj divji Maci. Marsikatero dekle ali fanta so hitri jezdeci ugrabili za sužnje in jih odpeljali v svoje gozdove, sicer pa so z

njimi ravnali človeško. Nekoč so prijeli in odvedli v gozd tudi krepkega Gorostarza, češ močan je, koruzu nam bo mlel in sekal drva. Gorostarzu pa se je delal neumnega in je vsako delo naredil narobe. Gorjanci so zato tega „neumnega evropejca“ poslali nazaj . . . Leta 1908 je postal škof, kupil zemljišče, kakor je obljubil don Bosku in povabil Versiglia z njegovimi misijonarji naj tam odpre obrtne in srednje šole. Salezijanci so se odzvali povabilu ne leta 1911, temveč šele 1924: prišel je Jožef Kerec.

Kerec — prvi ravnatelj v Kunmingu — 1934–1938

Za veliko noč 1934 je dolgobrati Kerec s svojima klerikoma Špancec in Litvancem napravil najlepši vtis. Iz starih smrdljivih hlevov za konje je naredil par učilnic in septembra 1935 odprl šolo. Majcen, ki se je tudi odpravil v misijone je dobil julija tistega leta odlok, naj se odpravi k mons. Cimattiju na Japonsko. Inšpektor Walland pa je dejal: „Kerecu sem te obljubil in h Kerecu boš šel, vse drugo bom uredil. Po tridnevni vožnji je 18. decembra 1935 pripuhal po ozkotirni železnici na kumminško postajo. Odpravo za ustanovitev strokovne šole je vodil tedanji inšpektor Braga. Izstopili so iz vlaka: Majcen, čevljarski mojster Meolic, mizarški mojster z Rakovnika Oravec, tiskarski mojster Kitajec A Pij. V neštetih zabojih pa je bilo vse, kar je skromno potrebno za obrtno šolo.

„Tu imam list pokorščine“, pravi Majcen Kerecu. Odvrnil mu je: „Misliš, da bom jaz k tebi, mlademu, hodil k spovedi?! Ti boš vodja obrtnih šol in discipline. Dobro se nauči kitajščine. Najbolje bo, da si vedno med mladino.“

Tri leta v „Šoli modrosti“ v Kunmingu — 1935–1938

Kmalu se je začela dvigati prva cementna stavba v Kunmingu — pravo čudo. Kerec in Majcen, po svojih izkušnjah na rakovski šoli, sta vse tako uredila, da je postala najbolj vzorna šola. Kereca so kmalu imenovali za kul-

turnega svetovalca v krajevni vladi. Vietnamski škof Nguyen Batong ga je vabil v Pat Čjen, da ustanovi tudi tam obrtne in druge šole. Tudi hanojski škof si je želel salezijance. V južnem Junanu ga je vabil dekan Mjaoce in Lijce, da bi s Kerecem ustanovil vikariat za te primitivne prebivalce dobrega srca. Tudi čaotunski apostolski prefekt Damian Čeng je prišel na posvete, kako spraviti v red njegovo duhovščino. Patri sv. Bernarda iz Švice, ki so imeli v tibetskem delu Junana svoj samostan pri Ličjanu, so ga vabili, da bi prišel na ogled . . . Majcen pa se je v njegovi odsotnosti otepal s težavami v jeziku, zlasti pa s financami in v odnosih do vlade, med člani katero so bili protievropsko nasršeni in so videli v misijonarjih samo kolonialiste . . . in še kaj. Tudi Maocetungova bežeča vojska se je pred Čankajškoviimi armadami tedaj pomikala (1936) blizu Kunminga tja proti Tibetu. In tedaj je Kerec pripeljal v Čaotung bistriške sestre — leta 1937.

Kerec — apostolski administrator — 1938–1952

V Čaotungu mons. Čeng kar ni mogel vzdržati, bil je celo v nevarnosti za življenje. Mons. Zanin, papežev legat, je prišel v Kunming in imenoval po odstopu Čenga za apostolskega prefekta Kereca. Prefektura je mejila na reko Jancčjan, ki izvira na strehi sveta v Tibetu, v 5300 metrov visokem gorovju Tangu in se izliva pri Šanghaju, ko preteče 6380 km dolgo pot.

Kerec je začel graditi bolnico, semenišče, cerkve, poklical je kamilijance in dr. Janeža za oskrbo bolnikov, celo slovenski lazaristi so prišli na ogled, da bi ustanovili ‚Baragov misijon‘. Morda bi lepo uredili to apostolsko prefekturo in jo potem predali v vodstvo Kitajcem. Toda prišli so spet, tokrat zmogovite Maocetungove vojske. Kerec je leta 1952 moral iz Kitajske v HongKong, potem v Francijo in končno leta 1947 domov. Tudi doma je nadaljeval svoj poklic: vedno in povsod misijonar. Umrl je v Veržeju star 82 let.

Sklep

Jožef Kerec je bil velik misijonar, iskalec duš, goreč pastir, organizator misijonski šol, gobavskih naselbin, graditelj bolnic, cerkva, misijonskih postaj in semenišč. Zlasti pa je bil graditelj bratskih skupnosti in krščanskih skupnosti, dober duhovni oče, pobožen pridigar, voditelj duhovnih vaj in zanimiv misijonski predavatelj. Bil je ustanovitelj misijonov sv. Kamila de Lellisa, soustanovitelj redovnic Preciozink, buditelj ‚Baragovega misijona‘, vzgojitelj domačih poklicev, velik molilec in Marijin častilec, ljubitelj Evharistije in Don Boska z njegovim misijonsko-salezijanskim vzgojnim sistemom.

Želimo, da bi bil Kerec tudi današnji mladini buditelj misijonske zavesti in don Boskove gorečnosti po geslu ‚daj mi duše‘.

Andrej Majcen

Praznik vstajenja med našimi rojaki v Kanadi

Med slovenskimi izseljenci v južnem delu kanadske pokrajine Ontario že nekaj let delujejo štirje slovenski salezijanski duhovniki.

Vodijo župnijo sv. Gregorja Velikega v Hamiltonu in oskrbujejo slovenske skupnosti v sosednjih mestih Kitchenerju in Londonu.

Pridružili so se svojim rojakom, ki so odšli in svet, da bi med njimi poživljali zanimanje za vero, budili narodno zavest

in skrbeli za ohranjanje vrednot, ki so vsem drage.

Veliko zavzetosti, dobre volje, spretnosti

in predvsem ljubezni do skupnih korenin zahteva takšno delo.

Duhovniki Ivan Dobršek, Karel in Stanko Ceglar ter Franci Slobodnik so kos tem nalogam.

Obiskujejo, delijo zakramente,

pišejo in oznanjajo, spodbujajo in učijo.

Letošnje velikonočne praznike sem preživel z njimi.

V Kitchenerju in Londonu

Cvetna nedelja, Že navsezgodaj je potrebno oditi na pot. Kitchener je daleč in dela bo dovolj. Slovenci bodo prišli tudi iz bližnjih krajev. Zavzeti so. Imajo dober pevski zbor, svoje društvo Sava in veliko se trudijo za ohranjanje slovenskega jezika. Župnik Karel mi pripoveduje o svojih nedeljah, ki jih navadno preživlja prav v tej skupnosti. Po zamenjavi župnika cerkve, v kateri se Slovenci navadno zbirajo, ker nimajo svojega bogoslužnega prostora, se bo potrebno ponovno pogajati za prostor. Zaenkrat se zbirajo v bližnji dvorani. Prostora je tu dovolj, pa še nobenih omejitev v času ni. Lahko se začno zbirati že veliko časa pred mašo, načrtovati sodelovanje pri bogoslužju, imeti pevske vaje. Po maši jih nihče ne preganja. Lahko se zapletejo v prijeten pogovor, ki se je včasih odvijal pred našimi cerkvami, sedaj pa bolj in bolj ugaša. Med našimi izseljenci je ta navada še vedno živa. In prav je tako. Že kakšno uro pred mašo se začne spovedovanje, traja tudi med evharističnim slavljem. Preko sto rojakov se zbere. Navdušeno sodelujejo, pojejo, sodelujejo pri branju. Na zaključku je priložnost za izmenjavo novic, sklepanje novih poznanstev in pozdrave.

In že je potrebno hiteti naprej. London je daleč, še prej je treba iti mimo Cambridgea in Pariza. V enem dnevu je mogoče obiskati velika evropska mesta. Evropski priseljenci so svoja nova naseleja radi poimenovali po krajih iz stare domovine. Kitchener se je nekoč imenoval Berlin, ker je bila tu velika nemška skupnost. Danes se nemške maše udeležuje le še peščica ljudi.

Ob izhodu iz tega kraja stoji velik zavod sv. Hieronima, kjer so študirali številni slovenski misijonarji in se pripravljali za delo med ameriškimi Indijanci in slovenskimi izseljenci.

Popoldne preživiva v Londonu. Tudi londonski Slovenci imajo svoj dom in drušvo Triglav. Zbirajo se na svoji pristavi in tam pripravljajo razne prireditve, ki jih povezujejo in ohranjajo zavest pripadnosti istemu narodu. Slovenska šola si utira prve korake. Ker v zimskem času dom ni odprt, imajo bogoslužna srečanja v cerkvi sv. Martina. Župnik jim je naklonjen. Sploh ima za različne narodnostne skupine veliko razumevanje. Pred našo mašo so se zbrali korejski katoličani in srečanje nadaljevali v dvorani pod cerkvijo. Za nami so bili na vrsti drugi.

Zopet je bilo zadosti časa za zakrament sprave. Branje Kristusovega trpljenja so pripravili Slovenci sami. Velika večina je sprejela zakrament evharistije. Pred slovesom smo si izmenjali velikonočna voščila, na hitro povedali, kaj je bilo novega od zadnjega srečanja in obiskali nekatere bolne rojake. Vsaka beseda in vsak stisk roke sta izražala, da velikokrat mislijo na domači kraj in na znance. Zanje so mi izročali pozdrave in dobre želje. Noč je že bila in Hamilton več kot 170 km daleč. Zato se je bilo potrebno posloviti.

V Hamiltonu

Živahne priprave velikega tedna so v župniji sv. Gregorja Velikega zaposlile velik del naših rojakov. Duhovna obnova se je začela pred cvetno nedeljo in se potem ob večerih nadaljevala ves teden. Posebej so se zbrali starejši in mlajši mladinci, učenci slovenske šole, člani različnih župnijskih organizacij in starši. Doživeto je bilo velikonočno tridnevje. Pevci so se že dolgo časa pripravljali na to. Veliki petek je bil dela prost dan, kar se je poznalo tudi pri udeležbi v cerkvi. Duhovniki so pomagali v drugih župnijah. Blagoslov jedil na veliko soboto je vsem pomenil še posebej drag spomin na domačo župnijo. Doma narejene in lepo okrašene košare so vsebovale darove, ki jim jih ponuja rodovitna Kanada in so si jih prislužili s svojimi napori. Vanje je bilo vpleteno tuloslovo od „starega kraja“, lepše življenje in bogatejši jutri, ki jih je pripeljal v širni svet. Celo popoldne so se vrstili avtomobili, ki so postali sestavni del vsakodnevnega življenja. Peš ne bi prišli nikamor. Župnija, ki šteje okoli štiristo družin, je pri bogoslužju velikonočne vigilije prvikrat doživela zmago slavje velike noči. Cerkev, ki ima malo manj kot štiristo sedežev, je bila nabitopolna. Mnoge obraze je bilo res mogoče videti šele po dolgem času, vendar tokrat so vsi pokazali svojo pripadnost župniji. Vsak je dal svoj delež, da je bogoslužje lepo uspelo. Zbor je pod vodstvom Francija Slobodnika pel izredno lepo, kar niso ga mogli prehaliti. V takšnem razpoloženju je potekala tudi velika nedelja. Obe slovenski in angleška maša so trikrat napolnile cerkev. Enourni odmori med posameznimi mašami niso bili dovolj dolgi za izražanje velikonočnega veselja in dobrih želja. To so bili trenutki zmago slavlja, ki ga je prinesel Kristus, in Cerkve, njegovega skrivnostnega telesa, ki pod svoje okrilje sprejema vse narode.

V župnijskem glasilu Vestnik je bilo v velikonočni številki objavljeno veliko sporočilo praznika Kristusovega vstajenja: „Prinesel je mladim veselje do prihodnosti, odraslim pogum za njeno uresničevanje, bolnim smisel trpljenja, zdravim zavest o večni vrednosti vsakdanjega dela, vsem prinaša vero v življenje.“ Naj Kristus v obilju uresničuje to svoje delo v skupnosti sv. Gregorja Velikega.

B.K.

V Očetovem domu

**Mati Rosetta Marchese,
glavna predstojnica salezijank umrla**

Mati Rosetta Marchese

je bila izvoljena za vrhovno predstojnico družbe Hčera Marije Pomočnice 24. oktobra 1981 na 17. občnem zboru njihove družbe.

Izvoljena je bila soglasno že na prvem glasovanju.

Poznale so jo ne samo kot zelo zmožno, temveč resnično dobro sestro, vso zavzeto za sestre enako kakor za mladino.

Že za praznik Marije Pomočnice naslednjega maja v Turinu je začutila zavratno bolezen, levkemijo,

ki je spremenila način njenega darovanja za družbo.

Vodila jo je s trpljenjem: postala je žrtev zanjo, podobno kakor sv. Marija Dominika Mazzarello,

ki je v najlepših letih izročila družbo še v povojih skrbi Marije Pomočnice.

Mat Rosetta je zapustila družbi dokončno prenovljene konstitucije in jih zapečatila s svojim darovanjem 8. marca letos v glavnem domu družbe v Rimu.

Njeno življenjsko pot je imel v mislih Oče vseh živih. Obdaroval jo je z darovi za veliko poslanstvo. Te darove je Rosetta odkrivala in jih gojila. Usposobila se je za Jezusov klic: „Hodi za menoj!“ po poti, ki ji jo je pripravila Marija Pomočnica v družbi sv. Marije Dominike Mazzarello in sv. Janeza Boska.

Luč tega sveta je zagledala 20. oktobra 1922. S šestnajstimi leti je zapustila rodno Aostvo in se preselila v severni Italiji in od tedaj živela samo za apostolski ideal. Prosila je za delo v misijonih. V posebni ustanovi se je že pripravljala nanj, toda vojna je preprečila ta njen načrt. Gospod jo je hotel imeti na vzgojnem področju doma. Na to poslanstvo se je pripravila kot profesorica književnosti z doktoratom leta 1947, še veliko bolj pa s sprejemanjem don Boskovega duha v posnemanju Jezusa Kristusa in z življenjem po evangeliju. Tako jo je dolžnost kmalu poklicala, da je po tej poti vodila sestre in gojenke kot ravnateljica v raznih zavodih, potem kot inšpektorica rimske in milanske province. Zaradi posebnih lastnosti ljubeznivega dojemanja sester je bila izvoljena za vizitatorico. Obiskovala je sestre po Italiji in še dalje po Evropi in Afriki. Poglobljena v skrivnost božje navzočnosti, ki jo je gojila z molitvenim življenjem, je imela jasen uvid v srce in dušo sester, znala je odkrivati resnico in resničnost dogajanja po sestrskih skupnostih. Njeni odgovori na zapletena vprašanja so bili zato jasni, obenem pa izrečeni skromno in z mirno preudarnostjo. Pri tem nikakor ni bila popustljiva: zavedala se je, da je le v vestnem, navdušenem in veselem izpolnjevanju svobodno sprejetih in z zaobljubami potrjenih dolžnosti, vir prave osebnosti človeške rasti in učinkovitosti vzgoje za iste krščanske ideale, ki edini dajejo smisel življenju.

Prav zaradi teh tako uravnovešenih kreposti je bila soglasno izbrana za

glavno predstojnico družbe Hčera Marije Pomočnice leta 1981.

Življenjska pot matere Rosette se je nenadoma strmo dvignila sredi trnja boleznin, vendar ni niti trenutek omahovala. Jasna vera v skrivnost božjega načrta ji je pokazala, da je zanjo samo ta pot edino prava za blagor družbe: to je bilo odslej njeno poslanstvo. V vsem tem času je v vsakem svojem pismu sestram ponovila svoje darovanje in iz zaklada trpljenja vodila vso družbo. V dolgih urah, ki jih je preležala v bolnišnici ali v samotni sobici v glavnem domu, je čutila, kako je njena ljubezen do sester kakor uklenjena, ko ni mogla imeti živega stika z njimi in se je mogla izraziti samo s pismi. Iz njih zato veje preizkušana, trpeča in obenem vaana ljubezen do Kristusa in do vseh, ki jih ji je zaupala Očetova skrivnostna previdnost.

Dan pred svojo smrtjo je dejala sestri: „Na dan, ko sem se srečala z materjo Marijo Mazzarello v Morneseju,

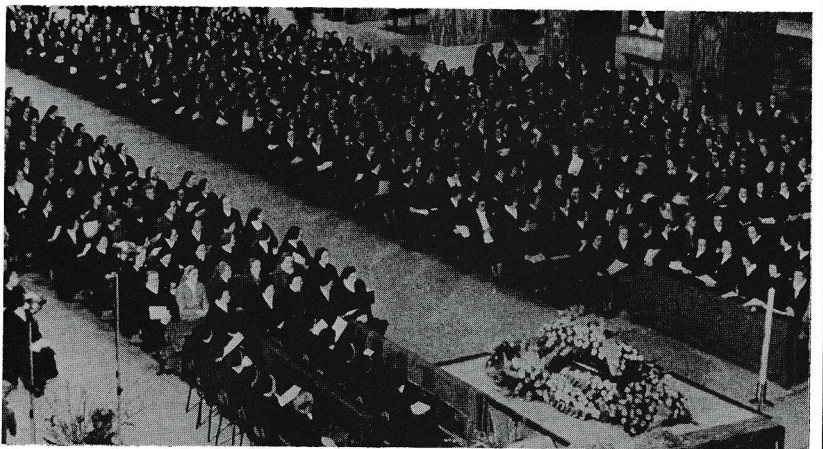

*Vrhovna predstojnica
m. Rosetta Marchese med svojimi*

sem ne samo jasno došla, kar se je zgodilo 24. oktobra 1981 (ko je bila izbrana za glavno predstojnico), temveč sem začutila, da se od mene zahteva totalna žrtev mojega življenja za prenavo in svetost družbe v tem njenem drugem stoletju zgodovine.“ Po izjavi matere Rosette je navzoča sestra vprašala: „In kaj ste odgovorili, mati?“ „Tako sem rekla, da. Gospod in Mati božja sta me prišla za besedo in sta zahtevala zares vse... toda kakšen mir čutim pri tem.“

Popoldne tistega dne, na pepelnico, si je m. Rosetta želela biti pri maši. Prišel je vikar glavnega predstojnika Gaetano Scivo. V intimnosti bolniške sobice se je obnovilo ponavzočenje Jezusove smrti in vstajenja. Zjutraj naslednjega dne so jo odpeljali domov v glavno hišo sester. Želela je umreti med svojimi sestrami. Umrla je ob 17,45 v pričujočnosti glavnega sveta sester in dveh bolničark.

Pogreb rajne m. Rosette je bil veličasten. Odigral se je v veliki don Boskovi cerkvi. Navzoči so bili kot somašniki z vrhovnim predstojnikom vsi zborovalci, številni drugi salezijanci in sestre, ki delujejo v Rimu. Cerkev je bila polna. Misel na rajno je vse pričujoče spraševala, odgovarjala, tolažila, se odpirala z zaupanjem v prihodnost...

Pogreb m. Rosette Marchese v don Boskovi baziliki v Rimu

Bled, tvoja lepota je tudi moja...

Tako je odmevalo v srcih mladih deklet, ki so nas v prijetnih novembrskih ter zasneženih januarskih počitnicah razveseljevale skupaj z lepoto naše Gorenjske. Bilo je lepo. Zgledalo je, kakor da bi Bled, sicer lep turistični kraj, tokrat prevzel drugačno, bolj duhovno podobo in to po zaslugi deklet, ki so iz 40 župnij veselo prihitele v to oazo miru k duhovnim vajam. S seboj so prinesla bogastvo svojih izkušenj, predvsem pa svoje iskrene želje po globoki prenovi: „Res je, močno potrebujem korenitega očiščenja in se ga hkrati bojim. Enkrat bo treba zbrati dovolj moči.“ (Majda)

Bilo jih je 160, ki so zbrale lastne moči in skupaj s sestrami HMP tvorile številno družino pod okriljem sv. Janeza Boska in sv. Marije Dominike Mazzarelo. Veliko se jih je najavilo že predčasno, tako da smo jih razdelile v pet tečajev: enega smo priredile novembra za srednješolke, ostale štiri pa januarja za osmošolke. Vsak tečaj je trajal tri dni, ki so čeprav polni, prehitro minili, kakor so same dejale. Predavanja, osebna razmišljanja, pogovori, molitev, sv. maša, tudi sprehodi in živahne igre... vse to je razgibavalo ta mlada srca in jih napolnjevalo z notranjo srečo in veseljem. „Zares sem vesela, da sem lahko tri dni prebivala med vami, dobrimi Kristusovimi nevestami. Vaš trud prav gotovo ni bil zaman. Jaz vam lahko povem, da sem bila v veri že prej poučena, toda pri vas sem izvedela še veliko novega in lepega.“ (Milka)

To je bil eden tolikih odmevov po opravljenih duhovnih vajah, vendar tudi v času teh so se vse izrazile, da so bile zadovoljne. Mnoge od njih so se

prvič srečale s sestrami. Neka je tako le opisala to svoje doživetje: „Prej nisem poznala sester HMP. Vendar so mi zdaj prav všeč. Znajo poslušati, znajo govoriti z mladimi... Kadar govoriš z njimi, se ti zdi, da govoriš s prijateljico, ki te sprejme, kakršna si. Razumejo nas, vedno so z nami, tudi pri igri... in potem, znajo privlačiti...“

Druga nam potrjuje resničnost don Boskovega izreka „Ni dovolj ljubiti, ampak morajo mladi občutiti, da so ljubljeni“: „Vse sestre so simpatične, prijazne in vse bi naredile zame in za vse druge. Sprejele so nas, kakor da bi bile njihove. Zdi se mi, da so zelo navezane na nas. Pustile so nam svoje sobe in to kar je bilo najlepše: učile so nas ljubiti Kristusa! Rada jih imam... in obljudbam, da bom še prišla!“

Delo po skupinah in na koncu skupen razgovor sta jim omogočila večje medsebojno spoznanje in predvsem obogatitev; ob izmenjavi izkušenj so spoznale, da tudi same lahko veliko prispevajo k boljšemu krščanskemu življenju v lastni družini, v šoli, v župniji, skratka v okolju, kjer se pač nahajajo.

Razumele so, da ni zadosti samo prejemati, temveč da je potrebno tudi velikodušno posredovati drugim. Vsi ti rezultati so nam v potrdilo, da je seme padlo na rodovitna tla. Obrodilo je svoje sadove prav zato, ker je našlo pripravljena srca, kar pa je bilo še posebno opaženo v pogovorih z voditeljico duhovni vaj, kjer so lahko razčistile vse svoje probleme. Predvsem so čutile, da je še nekdo, ki jih z vso pri-

pravljenostjo in zanimanjem posluša in jim pomaga. Ta njihova pripravljenost se je dalje pokazala tudi v njihovi želji, da bi v tišini svojega srca premišljevale božje skrivnosti. To zmožnost so nekatere ponesele tudi domov: „Rada imam molk, lahko rečem, najrajši. Najlepše se počutim takrat, ko sem sama in je tišina, kjer ni nikogar. Takrat imam vse, kar si želim. Ko sem med prijatelji dalj časa, se razživim, toda to ni tisto, česar si želim.“ (Suzana)

Torej želiti si nečesa, kar ti svet, tvoji prijatelji, hrupna glasba diskotek, mamila ne morejo dati, pomeni želiti si Nekoga, ki presega človeški razum, a obenem napolnjuje srce. V tem oziru je bila izročitev Mariji na zaključku vseh petih tečajev potrebna za mladega človeka. To je zanje pomenilo vzeti si Marijo v dom svojega življenja, „kajti v težavah in problemih se zelo rada zatečem k njej in moram priznati, da nikoli v življenju še nisem bila tako srečna kakor takrat, ko me je rešila iz težkega položaja.“ (Lidija) „Z molitvijo rožnega venca, z branjem iz knjige, ki ste mi jo dale, se trudim, da ne bi nikoli pozabila, da sem Marijina. Zdaj vem, da mi je Marija blizu in ji lahko vse zaupam.“ (Milka)

Okrepčane z božjo besedo, očiščene s sv. spovedjo in zagotovljene, da jih Marija spremlja na življenjski poti, so odhitele vesele in zadovoljne domov. Vendar mnoge niso hotele kar tako končati duhovnih vaj, ampak so jih hotele še nadaljevati v osebnem življenju. Zato jih skušamo spremljati še dalje. Za postni čas smo jim poslane posebno pobudo, s katero smo jih povabile, da bi tudi one sodelovale pri Kristusovem odrešenjskem poslanstvu z molitvijo križevega pota in osebnimi premagovanji in odpovedmi. Večina od njih je to pobudo sprejela z navdušenjem in znala pridobiti zanjo tudi druge: „Ko sem povedala sošolkam za to vajo, so bile navdušene. Prijavilo se mi jih je kar deset. Lepo število, ali ne?“ (Beti) „Povabila sem še dve sošolki... in vse tri želimo biti Jezusove pomočnice pri njegovem odrešilnem delu. Tudi križev pot bomo molile.“ (Milka)

Sestre HMP smo tudi tokrat imele srečo spoznati za temi novimi obrazi dekleta, polna velikih idealov in duhovnih vrednot. Tudi one, ki so pripravljene prisluhniti božjemu klicu. Že v prvih mesecih letos smo bile pričče velikodušnemu odzivu treh deklet, ki so pomnožile naše vrste, tako da se skoraj hudomušno sprašujemo: „Katera se bo oglasila naslednji mesec?“ Vendar to ni samo gola radovednost, temveč želja, da bi še mnogo poklicanih delalo za odrešenje mladine v rodovitnih brazdah sv. Janeza Boska in sv. Marije Dominike.

hmp

Želimlje, kraj veselih src

Iz premišljevanja me zmoti glas sprevodnika, ki napove: Smrjenje. Zaviti v prijetno tišino gozda, ki ga prekinja le žvrgolenje ptic in pokanje vej pod nogami, premišlujem dalje. Bom spet naltel na stare znance s prejšnjih duhovnih srečanj?... Končno me pot le privede do zaželenega cilja: salezijanskega zavoda v Želimljem. Obdaja me popoln molk. Navadno je bilo prvi dan zelo hrupno, zlasti v dovorani. Že sem se začel spraševati, če duhovnih vaj mogoče ne bo. Nenadoma se odpro vrata jedilnice, iz katere se vsuje množica fantov približno enake starosti. Seveda, kosilo so imeli. Po kratkem obisku cerkve je bilo prosto. Ker je bilo zunaj zelo vroče, so igrali namizni tenis. Z veseljem sem se jim pridružil. V igri je čas hitro mineval. Do malice smo se zbrali. Po malici smo se zbrali pod Finžgarjevo lipo, kjer smo med seboj spoznavali. Najhujši problem mi je bil, kako si bom zapomnil vsa ta imena. Bilo nas je kar 56. S to zadevo pa si nisem imel časa razbijati glave, ker je bil na vrsti ogled filma: „Jezus iz Nazareta“. Ko je bilo konec prvega dela, smo za nekaj trenutkov utihnili, potem pa bučno prosili: še, še, še!!! Kakšno veselje, ko je bila želja uslišana.

Po filmu pa je bila priprava za sveto

mašo... V cerkvi je bila pred mašo svečana tišina... Čutil sem se, kako to mladi zmorejo... Notranjost cerkve je rumenkasto prepleškana, zunanja svetloba, ki prodira skozi okna, pa daje prostoru vtis neke svežine. Priporočili smo se Bogu za blagoslov, da bi pri teh duhovnih vajah odprli svoja srca Odršeniku, kakor nas je v svetem letu spodbujal papež Janez Pavel II.

Po večerji smo se razdelili v štiri skupine. Vsaka skupina je imela svojega voditelja — mladega salezijanca iz zavoda, le ta pa je imel pomočnika, ki smo ga mi sami izvolili iz naših vrst.

Priredili smo tudi tekmovanje med skupinami, ki je vsebovalo tišino, urejenost v spalnici, red in čistočo v obednici, nogomet, košarko, igre čez dan. Posebna zanimivost v krogu tekmovanja je bil večerni kviz: povzetek vsega, kar smo videli, slišali, doživeli med dnevom... Po večerji je bil tudi obvezni „črni mož“.

Zivljenje je bilo pestro. Vsak dan nova doživetja. V ponedeljek smo se spoznavali, v torek zastavili resno delo. Preko diapozitivov je zaživel pred nami Dominik Savio v vseh dimenzijah: pri molitvi, delu, veselju... Na vsakem koraku nas je spremljal. V sredo smo odločili za sprehod v čudovito naravo. Na Golem smo občudovali lepoto oltarja in prižnice, ki jo drži Samson na svojih ramah. V tem svetišču smo darovali tudi sv. mašo potem, ko smo se nanjo po skupinah lepo pripravili.

Nazaj grede, čeprav je bila velika vročina, smo naredili kratek ovinek in obiskali bolno Krnčevo mamo. Bila je zelo vesela našega obiska. Mi smo ji zapeli in ona je navdušeno pomagala. Tudi nam je bilo prijetno, ko smo videli njeno veselje...

V četrtek smo imeli spokorni dan: skupno pripravo na spoved. Med spovedovanjem smo prebirali jagode rožnega venca in delali sklepe za naprej. Dan smo zaključili z Evharištijo. Po večerji pa smo imeli veseli večer. Večji del je pripadel igri, ki smo jo pripravili. Lahko rečem, da je lepo uspela, samo pri zadnjem dejanju se je nekaj zataknilo. Za Dominika, ki se je boril na smrtni postelji, bi oče moral prebirati molitve za srečno smrt. Vendar se je očetu (to vlogo je igral podpisani) zdelo smešno brati molitve za srečno smrt za popolnoma zdravega človega. In, premagal ga je smeh. Tudi Dominik, ki je bil na smrtni postelji, se ni mogel ubraniti smeha. Popoln polom... Zaveso so se zagnile. Igra žal ni bila uprizorjena do konca, ker Dominik ni mogel umreti... Kljub vsem smo bili veseli in zadovoljni.

V petek, zadnji dan, smo nekoliko pospravili za seboj. Razglasili smo zmagovalno ekipo, podelili nagrade...

Krona zadnjega dne pa je bila sv. maša, na katero smo se pripravljali vseh pet dni. Med nami je bil novomašnik Roman Kutin, ki je pri homiliji obujal spomine, kako je on pred dvanajstimi leti začel prihajati v Želimlje... Čutili pa smo v njegovem srcu željo, da bi čez dvanajst let nekdo od nas kot duhovnik pri istem oltarju pripovedoval mlajšim, kako je bilo pred dvanajstimi leti na duhovnih vajah v Želimljem.

Na poti domov sem se spraševal, če bom tu prebil še kakšne duhovne vaje. Končal sem namreč osmi razred. Upam, da se bo to še zgodilo. Prelepa želimljška fara s svojim salezijanskim zavodom se mi je namreč zelo prikupila in me vedno znova vabi...
Robert

DUHOVNE VAJE

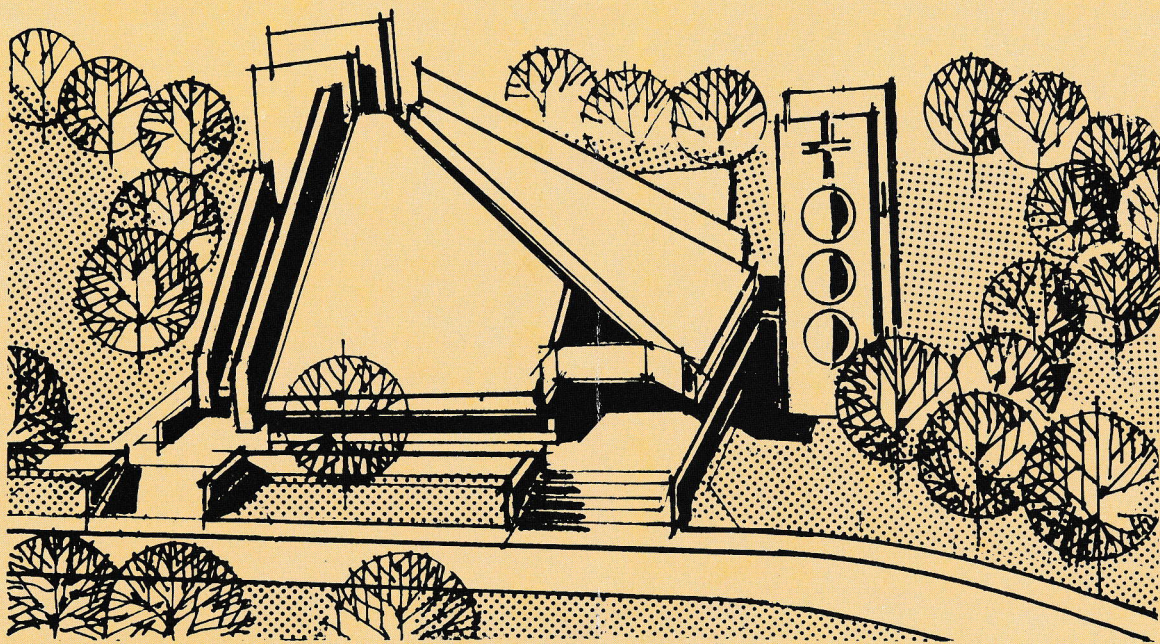
Duhovne vaje za ministrante in druge fante od 4. do 8. razreda bodo v Želimljem med počitnicami po naslednjem sporedu.

1. skupina od 25. do 28. junija za tiste, ki končujejo 8. razred
2. skupina od 09. do 12. julija za 6. in 7. razred
3. skupina od 16. do 19. julija za 4., 5. in 6. razred
4. skupina od 19. do 22. julija - od 5. do 8. razreda
5. skupina od 23. do 26. julija - od 4. do 8. razreda

Duhovne vaje se prične prvega dne ob 12. uri in se končujejo s kosilom zadnjega dne. Vsak udeleženec naj se pismeno ali po telefonu prijavi na naslov vsaj 10 dni pred začetkom.

Ivan Turk, Želimlje 46, 61292 IG; tel. (061) 662 - 426

CERKEV SV. CIRILA IN METODA V RADENCIH

**Župnijski urad
sv. Cirila in Metoda
69252 Radenci p.p. 33
Gubčeva cesta 33**

**št.rač. 51900-620-203-
344-802700-5644/94**

BOG POVRNI

Dragi don Boskovi prijatelji!

V Salezijanskem vestniku ste že brali, da bomo salezijanci začeli z gradnjo nove cerkve sv. Cirila in Metoda v Radencih. Več let smo čakali na potrebna dovoljenja. In to pomlad bomo končno začeli z gradnjo.

Don Boskovi prijatelji v Sloveniji ste vedno radi pomagali don Boskovim sinovom pri gradnji cerkva, ker se dobro zavedate, da je vsaka cerkev v božjo čast in v zveličanje duš. Že nekdaj so salezijanski sodrudniki iz cele Slovenije pomagali pri gradnji cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku in pozneje sv. Terezije Deteta Jezusa na Kodeljevem v Ljubljani. Zadnje čase ste veliko pomagali pri gradnji cerkve sv. Cirila in Metoda v Nikšiću in tudi v Ankaranu. Z božjo in Vašo pomočjo sta ti dve cerkvi v glavnem že urejeni. Zdaj pa bomo začeli z gradnjo nove cerkve v Radencih.

Naša nova župnija tako zahtevne naloge sama ne bo mogla izvršiti. S pomočjo dobrotnikov bomo lahko uresničili načrt, ki ga narekuje rast nove župnije in tudi duhovna potreba mnogih gostov, ki prihajajo v Zdravilišče v Radence. Nova cerkev bo poleg sv. Cirila in Metoda posvečena tudi Mariji Pomočnici - Zdravju bolnikov.

Za vsak Vaš dar, naj Vam Bog in Marija Pomočnica poplačata z nebeškimi darovi! Svoj dar nam lahko pošljete na naš tekoči račun:

51900 - 620 - 203 - 344 - 802700 - 5644/94.

Vseh naših dobrotnikov se radi spominjamo v molitvi.

Pozdrav v don Bosku!

*Levstek Franc
župnik - salezijanec*